
**PŘÁTELE OKULTISMU
A MYSTIKY
ČTOU KNIHOVNU
VĚČNÝ PRAMEN,**

kteřou lze objednat buď u jednatele
spolku F. Jirásků v Praze XII., Korunní
20., neb v EDICI PSYCHE v Praze XII.,
Šumavská 7.

**ODEBÍREJTE OKULTNÍ REVUI
PSYCHE,**

jejíž IX. ročník právě vychází.
Rediguje ji redaktor Karel Weinfurter.
Redakce a administrace v Praze XII.,
Šumavská 7. Roční předpl. na 10 čísel
24 Kč, jednotl. číslo Kč 2 50. Vychází 15.
každého měsíce kromě července a srpna.
Vyžádejte si číslo na ukázkou zdarma.

**KNIHOVNA „VĚČNÝ PRAMEN“
SVAZEK V.—VII.**

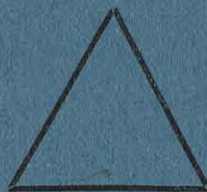

ABBÉ N. DE MONTFAUCON DE VILLARS:

HRABĚ DE GABALIS

PŘELOŽIL A UPRAVIL KAREL WEINFURTER.

Cena 9 Kč.

SPOLEK „PSYCHE“ V PRAZE

KNIHOVNA „VĚČNÝ PRAMEN“
SVAZEK V. – VII.

ABBÉ N. DE MONTFAUCON DE VILLARS:
HRABĚ DE GABALIS

PŘELOŽIL A UPRAVIL
KAREL WEINFURTER.

*Zavadil Jn.
31. VII. 56.*

1 9 3 2

VÝSTRAHA:

Tato kniha je pro záka, který hledá osvícení své duše pochodní vlastního božství. Necht ten, kdo by chtěl uspokojiti jenom sobecký rozum, se střeží jejích stránek, neboť tato kniha obsahuje skryté tajemství a moc. Budiž tedy čtenářova duše čistá, aby mohla pozvati přibližujícího se Poutníka — Duši a aby přistoupila k novému poznání boží všemohoucnosti a spravedlnosti.

PŘEDMLUVA PŘEKLADATELOVA.

Kniha „Comte de Gabalis“ čili po česku „Hrabě de Gabalis“ je aspoň podle jména známá všem čtenářům Bulwerova Zanoniho. Autor onoho románu se na ni odvolává na několika místech jako na svůj důležitý pramen. Je to velmi hluboká kniha mystická, kabbalistická a také magická, která své doby způsobila veliký rozruch mezi tehdejšími přáteli okultismu a mystiky. Kniha vyšla roku 1670 v Paříži a pokud vím, byla přeložena pouze do jazyka anglického. Její pařížské vydání má na titulní straně poznámku: „Vydalo Bratrstvo“. Svým čtenářům nemusím připomínati, jaké to je Bratrstvo, neboť obsah knihy mluví o tom zřetelně. Překládám tuto knihu s malými jen výpustkami do našeho „Katechismu křesťanské mystiky“ ve snaze, aby v této knižnici byl obsažen jeden z nejdůležitějších rosikruciánských spisů XVII. století.

Na titulní straně původního vydání čteme tajemnou větu Tertullianovu: „Quod tanto impendio absconditur etiam solumpodo demonstrare destruere est“. Po česku to znamená: „Je-li nějaká věc s takovým úsilím utajována, tu její odhalení znamená její zničení.“ Tato věta naznačuje, že jde o skryté mysterium.

Tento spis mluví na mnohých místech velmi jasně, tak jasně, že odhaluje až příliš mnoho pro toho, kdo porozumí. Na jiných místech mluví skrytě, a jinotajně. Ku spisu jsou připojeny mnohé vysvětlivky, z nichž nejdůležitější uvedu ve svém překladu, a to ihned pod čarou každého odstavce, kde vysvětlivka je nutná.

Mnozí považovali knihu „Hrabě de Gabalis“ za jakýsi román. Avšak spis tento pojednává ve formě rozmluvy o nejtajemnějších věcech přírody a Ducha, o čtyřech živlech, ve kterých sídlí přírodní duchové, totiž sylfidy, gnomové, nymfy a salamandři. Kromě toho obsahuje kniha obrovské množství okultního vědění ze všech dílů světa a ze všech dob a odhaluje také mystickou cestu, a sice tímž směrem, jak jsem ji po prvé u nás odhalil v I. díle „Ohnivého Keře“.

Nechť čtenář čte více podle ducha než podle písmeny a necht má na mysli, že v nynější době jest nutno hledati klíč k pokladu, který byl dlouho ukryt a tento poklad vynést na světlo, aby svou září zničil temnotu, která hrozí zastříti celý svět.

Na Král Vinohradech, v říjnu 1932.

Karel Weinjurter.

ZE ŽIVOTA ZASVĚCENCE N. DE MONTFAUCONA DE VILLARSE.

Nežli se abbé de Villars setkal s hrabětem, byl připraven na práci, která mu zajistila vděčnost a úctu oněch hledačů pravdy, kteří kráčeli v jeho šlépějích. Kéž také my i dnes se staneme stejně pokornými sluhy onoho velikého ideálu, jemuž se věnoval, a za kterým pracoval s úspěštilou vytrvalostí po celý život. De Villars se narodil v diecési alecké, nedaleko Toulouse r. 1635. Byl členem velmi staré rodiny Villarsů, jsa vnukem Jeana Françoise de Montfaucona Villarse a synovcem slaveného a učeného benediktinského mnicha Bernarda de Montfaucona ze Saint Maur.

Když vstoupil do řádu, přišel do Paříže r. 1667 s úmyslem kázati, a rozohněn svým nadšením, doufal, že dosáhne svého cíle. Jeho důvtip, výmluvnost a klidné chování okouzlovaly každého, s kým přišel do styku a tak záhy měl mnoho osvícených přátel, byl přijat do tehdejších veřejných kruhů, získal si úctu madame de Sévigné a stal se jakýmsi střediskem společnosti, která pracovala v duchovních věcech a jež se scházela v jednom domě u Porte Richelieu. Brzy hleděl probouzeti touhu po pravdě u všech, s nimiž se znal, odvrátiti je od nízkých názorů oné doby, ukazuje na možnost znovuzrození a snažil se seč byl, povzné-

sti myšlenky všech, kteří vstoupili do okruhu jeho vlivu.

Abbé de Villars byl vážný pracovník pro svobodu a náboženskou toleranci a napsal několik knih a brožur, z nichž některé budou snad teprve objeveny. Ale mnoho děl, která jsou dnes připisována abbéovi, nebylo jím napsáno. Jsou to padělky. A rovněž i mnohá pokračování, která jsou obsažena v tehdejších vydáních „Hraběte de Gabalis“, jsou padělaná lidmi, kteří se báli jeho vlivu a hleděli zničit hluboký vliv, jaký probudil tento spis na duše a obraznost čtenářů. Byli již tehdy lidé, kteří považovali pravdu v knize obsaženou za neorthodoxní a škodlivou autoritě církve.

Ale duch tohoto skvělého kazatele byl v poslední době zastřen ztrátou jeho přátel, poněvadž ho počala pronásledovati církev, zapověděvši mu kazatelnu a nutila ho také, aby své spisy odvolal. Práví se, že abbé de Villars byl zavražděn na cestě do Lyonu roku 1673. Jako u mnohých členů jeho Bratrstva jest místo jeho hrobu neznámé. Možná, že jen předstíral smrt, jak je zvyk velkých filosofů (Mistrů), kteří předstírají smrt na jednom místě, jen aby se mohli usadit na jiném. Kéž duše tohoto velikého žáka, velkého Mistra, stojí před tváří boží.

Rozmluva I.

Kéž duše hraběte de Gabalis trvá teď před tváří boží, neboť právě jsem obdržel písemnou zprávu, že zemřel mrtvicí. Zajisté, že milovníci okultismu řeknou ihned, že tento způsob smrti

napadá lidi, kteří neopatrně zacházejí s tajemstvími Mudrců a že od té doby, kdy blahoslavený Raymond Lully to prohlásil ve svém testamentu, mstící anděl nikdy nelenil rychle zlomit vaz těch, kteří nediskretně odhalují filosofická mysteria.*)

Ale neztracujte tak ukvapeně tohoto učenice, pokud nemáme vysvětlení jeho chování. Odhalil mně, toť pravda, vše, co věděl, ale učinil to jenom s naprostou kabbalistickou opatrností.**)

K uctění jeho památky je nutno říci, že se mocně zastával náboženství svých otců a že by byl spíše vstoupil do ohně než znesvětil jeho posvátnosti a než by byl věnoval svou důvěru

*) Slova „filosof a filosofický“ znamená mudrce nebo adepta a tajné učení okultní a mystické.

Pozn. překl.

**) Jméno Gabalis pochází od Paracelsa, který praví o praktické filosofii čili mystice: „Tomuto umění učí Gabalis, což znamená duchovní vnímání člověka.“ Tato slova inspirovala titul knihy, který zastírá osobnost velkého Učitele, od něhož spisovatel knihy nabyt poučení, napsaná v těchto rozmluvách. Pokud se týká Rosikruciana a španělského zasvěcence Raymonda Lullyho (žil od r. 1235—1315) patřil tento slavný muž k nejprřednějším Mistrům středověku. Do mysterií byl zasvěcen v Arabii. Byl také prvním křesťanským studentem kabbaly. Ve svém testamentu praví: „Něméně, když vám prohlašuji tyto pravdy za pomoci nejvyššího Stavitele vesmíru, dávám vám vstrahu, abyste je střežili a pokud možno utajovali, neboť jinak budete mrhat tímto pokladem u lidí nehodných a Bůh bude od vás žádati účtů. — Přeloženo z Lullyova Testamentu.

Pozn. autorova.

nějakému nehodnému knížeti, nebo člověku ctižádnostivému či nemorálnímu, což jsou tři typy lidí, vyloučené mudrci po všechny časy. Na štěstí nejsem knížetem, mám málo ctižádnosti a brzy také uvidíte, že mám dokonce o něco více mravnosti, než je žádoucí pro filosofa.

Shledal ve mně zkrátka člověka, s nímž lze mluvit, jenž touží po pravdě a jenž nezná strachu. Schází mi ovšem trochu truchlivosti, neboť jinak bych musil donutit všechny ty, kteří by rádi kárali hraběte de Gabalise, že přede mnou nic nezatajil, aby přiznali, že jsem byl schopný přijmout okultní vědu. Je pravda, že v nich nemůžeme učinit velikého pokroku bez truchlivosti, ale ta trocha, kterou mám, mi nijak neodmítla naděje. „Máte,“ řekl mně stokrát, „Saturna na hrotu v jeho vlastním domě a ve zpětném pohybu. Jednoho dne budete jistě tak truchlivý, jako má být mudrc, neboť nejmoudřejší ze všech lidí, jak víme z kabbaly,*) měl jako vy Jupitera v ascendentu, ale nicméně vliv jeho Saturna byl tak mocný, ač slabší než u vás, že nelze najít důkaz, že

*) Kabbalou se nazývají svaté knihy židovské, které jsou okultní vysvětlení nebo klíč k jejich písmu, a jež také obsahují přesné odhalení, jak lze rozmlouvat s duchy. (Tím se ovšem nemíní mediumismus! — Překladatel.) Tradice praví, že kabbala byla přenesena Adamem na Abrahama nepřetržitým řetězem zasvěcenců, až k duchovním hlavám židovského pokolení dneška. Kabbalistické knihy lze číst sedmým způsobem. Její vlastní tajemství nebylo nikdy napsáno, nýbrž hierofant je sděluje ústně žákovi. V původním svém tvaru byla soustava esoterického zednářství totožná s kabbalou. Pozn. aut.

by se byl jen jednou ve svém životě zasmál.“

Milovníci okultismu musí tedy hledat chybu u mého Saturna a nikoliv u hraběte de Gabalis, jestliže dávám přednost rozhlašování jejich tajemství spíše než prakticky je provádět. Když hvězdy nekonají svoji povinnost, tu nelze za to kárat hraběte a když má duše není dosti veliká, aby se mohla stát pánem přírody, ovládnout živly, stýkati se s nejvyššími bytostmi, velet démonům, stát se otcem obrů, tvořit nové světy, mluvit s Bohem na jeho děsném trůnu, a donutit cherubíny, kteří strážejí brány pozemského ráje, aby mi dovolili procházeti se tu a tam v jeho stromořadích, tu jsem to já, jedině já, který zasluhuje pokárání nebo soucitu.

Památka tohoto vzácného muže nesmí být urážena tím, když by někdo řekl, že ho překvapila smrt, poněvadž mě naučil všem těmto věcem. Ale možná, že jen předstíral, že zemřel, jak bývá u filosofů, kteří dávají rozhlašovati svou smrt na jednom místě, aby se mohli přenést na místo jiné. Budiž tomu jakkoliv, nemohu věřit, že způsob, jakým mně svěřil své poklady, by zasluhoval trestu.

Stalo se však, že již na počátku jsem měl větší úspěch, než jsem kdy doufal. Záhy jsem se stal jakousi důležitou osobností. Ale moji přátelé se ubírali nejrůznějšími cestami. Jedni hledali anděly, druzí ďábla, někteří svého strážného ducha a jiní zase duchy zlé. Někteří chtěli najít universální lék pro všechny choroby, jiní

chtěli znáti tajemství hvězd a skoro všichni chtěli najíti kámen mudrců.*)

Na štěstí nejpokročilejší z nich v oné době

*) Pokud se týká předstírané smrti, tu když některý velký filosof prožil určitou řadu let ve službách lidstva, které pozvedal, nabývá práva vzdáliti se z tohoto světa a radovati se ze svobody, kterou vyžaduje jeho duchovní vývoj. V řádu filosofů jsou zapsána jména mnohých Bratrů, kteří předstírali smrt na jednom místě, nebo kteří tajemně zmizeli, aby se přenesli jinam. Hrob Františka z Albanu nebyl nikdy prozrazen těmi, kteří ho znají. Práví se, že lord Bacon zemřel ve věku 65 roků a sice r. 1626. Je příznačno, že v jednom vzácném tisku Jana Valentina Andrea, autora jistých mystických spisů, které měly hluboký vliv v Německu, jest podobizna lorda Bacon v 80ti letech věku, na které je helmice, se čtyřmi růžemi a s křížkem sv. Ondřeje, jakož i znak města St. Albanu. Podobné předstírané úmrtí týká se maršálka Neye, Bratra, a jednoho z nejstatečnějších mužů, který žil mnoho let po své domnělé popravě ve Francii jako vážený občan v Severní Karolině. Jiný bratr, „přítel lidstva“ hrabě Cagliostro, zemřel podle předpokladu v žaláři, jenom aby trávil další život na Východě.

Ve vyšších stupních řádu má filosof moc opustiti jedno hmotné tělo, které se mu již nehodí a zaujmouti tělo jiné, které již napřed bylo pro něj připraveno. Tento přenos se jmenuje Avesa a vysvětluje to skutečnost, že mnozí Mistři, známí z dějin, jak se zdá, nikdy neumírají. Právě hrabě de Gabalis je sám znamenitý příklad této dočasné nesmrtelnosti. Kniha Kazatel III. 1—2, praví: „Každá věc má svůj čas a vše má svůj čas pod nebesy. Je čas býti zrozen a je čas zemřít. Je čas zasévat a čas trháti to, co bylo zaseto.“ A pravý filosof zná tyto časy.

Pozn. aut.

očekávali netrpělivě příchod jednoho Němce, šlechtice vysokého rodu a slavného kabbalistu, jehož pozemky leží blíže polských hranic. Slíbil dětem filosofů v Paříži, že je navštíví až pojedě do Anglie přes Francii. Bylo mně svěřeno, abych napsal tomuto slavnému muži dopis. Poslal jsem mu svůj horoskop, aby mohl posouditi, zdali mohou doufati v nejvyšší vědění. Na štěstí můj horoskop a můj dopis způsobily, že mě poctil odpovědí, že budu z prvních osob, které navštíví v Paříži a že s pomocí nebes nebude jeho chybou, jestliže nevstoupím do společnosti mudrců.

K mé radosti jsem s ním pak byl v neustálém písemném spojení. Časem jsem se ho tázal na různé důležité otázky, týkající se harmonie světa, čísel Pythagorových, vidění sv. Jana a I. kapitoly Genesis. Byl nadšen těmito předměty a psal mně o neslýchaných zázracích, takže jsem brzy poznal, že jsem ve spojení s mužem veliké duševní síly a obraznosti.

Jednoho dne, když jsem se divil jednomu jeho dopisu, vstoupil do pokoje jakýsi hezký muž, který se mi vážně poklonil a řekl francouzsky, ale s cizím přízvukem: „Klaň se, synu můj, klaň se dobrému a největšímu Bohu mudrců a nedopusť nikdy, aby tě přemohla pýcha, protože Bůh posílá jedno z dětí moudrosti, aby tě zasvětilo do jejich Řádu, a abys byl účasten zázraků Jeho všemohoucnosti.“

Tento nový pozdrav mne překvapil a tak po prvé ve svém životě jsem se tázal, zdali lidé nemají zjevení. Nicméně jsem se vzpamatoval a pokud mé lehké uleknutí dovoľovalo,

řekl jsem zdvořile: „Ať jste kdokoliv, třebaže váš pozdrav nebyl z tohoto světa, jsem poctěn vaší návštěvou. Ale než se budu klaněti Bohu mudrců, byl byste snad tak laskav a oznámil mně, které mudrce a kterého Boha míníte; je-li vám líbo, usedněte do tohoto křesla, a poskytněte mi světlo o těchto věcech, ale především mně povězte, s kým mám potěšení hovořiti.“

„Vítáte mě velmi moudře, pane,“ odpověděl s úsměvem, usadiv se do křesla. „Žádáte mě, abych vám vysvětlil již na počátku jisté věci, kterých s vaším dovolením se dnes nedotknu. Slova, která jsem vám řekl, vyslovují mudrci na počátku těm, o nichž se rozhodli, že jim otevrou srdce a že jim odhalí jeho mysterie. Z vašich dopisů jsem soudil, že jste tak pokročilý, že tento pozdrav vám nebude neznámý a že jej budete považovati za nejspokojivější poklonu, jakou vám může dáti hrabě de Gabalis.“

„Ach, pane,“ zvolal jsem, vzpomenuv si, že mám hrát jakousi velikou úlohu, „jak bych se mohl učiniti hodným takové laskavosti? Jest možno, aby největší ze všech mužů byl v mé pracovně, a aby slavný Gabalis mě poctil návštěvou?“

„Jsem nejmenším z mudrců,“ odpověděl vážně, „a Bůh, jenž rozdává světlo své moudrosti zároveň se zodpovědností, jakou míra Jeho vyšší moci uznává za nejlepší, propůjčil mně jen velmi malou část světa, jakému se musím podivovati, když se porovnávám se svými spoluzasvěcenci. Doufám, že jednoho dne se jim vyrovnáte, jestliže smím soudit podle vašeho horoskopu, kterým jste mne poctil. Ale proč, pane,“

dořádal vesele, „jste se tolik namáhal a proč jste mne považoval omylem na počátku za zjev nějakého fantomu?“*)

„Ach, nepovažoval jsem vás za zjev,“ řekl jsem, „ale přiznávám se, pane, že jsem si náhle vzpomněl na jistou historku Cardanovu.**) Právě,

*) Zasněžení čili duchovní znovuzrození je výsledkem rozdmýchání oné boží jiskry v člověku, což se stane pohybem sluneční Síly směrem do výše, do nesmrtelného slunečního těla. Stupně zasněžení jsou jen stupni vývoje Boha v člověku. Osvícení jest oním stupněm, ve kterém božské Já ovládne a osvíti vše ve svém projevu v osobnosti, která od té chvíle je podrobena jeho dalšímu vývoji. Ve chvíli osvícení se stává člověk skutečně synem božím, neboť se zmocnil svého přirozeného práva zrození a učinil se božským. Zasněžení a osvícení jsou určena celému lidskému pokolení. Pozn. aut.

(Solární nebo sluneční síla jest naše známá Hadí Síla čili Kundalini a sluneční tělo je nesmrtelné tělo duchovní.) Pozn. překl.

**) Jerome Cardan (1501—1576) byl slavný okultista, matematik a fysik. Vypravuje, že jeho otec Facius Cardan, (který se přiznal, že měl po 30 let služebného ducha) mu vypravoval několikrát jistou událost. Když dokonal jisté obrady, objevilo se v jeho pracovně sedm mužů v hedvábném rouchu, jež se podobalo řeckým togám. Na nohou měli svitící střevíce. Spodní jejich roucha se leskla neobyčejnou krásou a světlem. Ale všichni nebyli stejně oděni, nýbrž jenom dva, kteří se zdáli vyšší hodnosti než ostatní. Větší z nich, jehož tvář byla zardělá, byl doprovázen dvěma druhy a druhý, jenž byl menší a hezčí postavy, měl s sebou tři společníky. Byli asi čtyřicetiletí, ale zdáli se nebyti starší 30ti let. Když se jich tázal, kdo jsou, řekli, že jsou složeni ze vzduchu a že podléhají

že jeho otce navštívilo v pracovně jednoho dne sedm neznámých bytostí, oděných barvami a že tyto bytosti mu pověděly podivné věci o své přirozenosti a svém zaměstnání.“

„Znám tento případ, o němž mluvíte!“ přerušil mě hrabě. „Byli to sylfové. Jednou vám o nich něco povím. Je to druh étherických bytostí, které tu a tam přicházejí, aby se poradili s mudrci o jistých knihách Averroesa, kterým nerozuměli.*) Otec Cardanův byl jeden z na-

zrazení a smrti. Je pravda, že jejich život trvá déle než náš, a že může být prodloužen až na 300 let. Když se jich otázel na nesmrtnost duše, ujišťovali, že nic nepřežije těla, co se týká lidského individua. (Srovnej Kerningovo a mé ujišťování, že lidská duše, totiž duše naší osobnosti není nesmrtelná! — Překladatel.) Dále řekl, že jsou blíže bohům než lidem, ale že přece jsou od nich odděleni vzdáleností téměř nezměrnou. Jsou buďto požehnanější nebo bidnější než my, tak jako my jsme zase výše zvířat. Řekli, že znají všechny věci, všechny knihy a poklady a že i nejnížší z nich jsou strážnými duchy nejslechetnějších lidí, tak jako lidé nízkého stupně jsou cvičiteli dobrých psů a koní. Řekli, že mají tak jemná těla, že nemohou nám učinit nic dobrého ani zlého, leda zjevením a hrůzou, nebo sdělováním vědomostí. Když se jich můj otec tázal, proč neodhalují lidem poklady, když o nich vědí, odpověděli, že zvláštním zákonem je to zakázáno pod nejpřísnějšími tresty pro každého, kdo by to učinil. Zůstali u mého otce přes tři hodiny. (Přeloženo z Cardanovy knihy „De Subtilitate“.) Pozn. aut.

(Přítomný spis tvrdí, že tyto bytosti byli sylfové, čili duchové vzduchu.) Pozn. překl.

*) Arabský filosof, který přeložil díla Aristotelova do arabštiny. Tento autor (1126—1198)

šich. Ale poněvadž poznal, že jeho syn je žvatlal, nechtěl ho poučovati o něčem hlubším a dovolil mu, aby se bavil obyčejnou astrologií. Tedy tento člověk se provinil, že jste mne urazil, považuje mne za sylfa?“

„Urazil jsem vás?“ zvolal jsem. „Co jsem učinil, já nešťastník?“

„Nehněvám se na vás,“ odpověděl. „Není vaše povinnost vědět, že všichni tito elementární duchové jsou našimi žáky. Nemůžete vědět, že jsou až příliš šťastní, když se nám zlíbí poučiti je, a že nejmenší z našich mudrců je účinnější a mocnější, než všechna ta drobná čeleď. Ale o těchto věcech si promluvíme jindy. Pro dnešek mi postačí, že jsem měl čest viděti vás. Hleďte se učinit hodným, abyste mohl přijat kabbalistické světlo. Neboť hodina vašeho znovuzrození je blízka. Spočívá jedině ve vašich rukou, abyste se stal novou bytostí. Modlete se vroucně k Tomu, který má jedině moc stvořiti nová srdce, aby vám ráčil dáti srdce schopné velkých věcí, které vám chci podati a aby mne ráčil inspirovati tak, abych vám nezatajil nic z našich mysterií.“

Potom se zvedl, vážně mě políbil a aniž mi poskytl příležitost k odpovědi, pravil:

„S Bohem, synu můj. Musím navštívit členy

prohlašuje, že nejvyšší blaženost duše jest spojití se v tomto životě s nejvyšším vědomím, kteréž jest jedině a které existuje ve všech bytostech. Byl to tedy podle našeho pojmu mystik. Pozn. překl.

našeho řádu v Paříži. Zatím bděte, modlete se, doufejte a buďte mlčenlivý.“*)

S těmi slovy odešel z mé pracovny. Když odcházel, vyslovil jsem politování, že návštěva byla tak krátká, a že je to kruté, když mne opouští tak brzy, ukázav mi jiskru svého světla.**)

*) Bdítí znamená přemáhati mysl a nižší přirozenost. Modlití se znamená žádati a obdržeti sílu k ovládnutí prvých dvou. Mítí naději znamená toužiti po nejvyšším a býti mlčenlivým znamená jednati tak, aby naše osobnost naslouchala, aby mohla slyšeti hlas božského já.

Pozn. aut.

**) Jiskra světla. — Slova světlo se používá na místě duchovního vědění, poněvadž zřeci se objevuje duch čili sluneční princip člověka v jistých dobách skutečně jako světlo, jako „pravé světlo, které osvětluje každého člověka, jenž přichází na svět.“ Duch průměrného člověka, muže nebo ženy, existuje jaksi jen jako zárodek a jeví se jako nejasné a malinké světélko v jisté vzdálenosti nad hlavou. U Mistra toto světlo je vyvinuté, a když je viditelné, vypadá jako dlouhý, rozeklaný plamen, který vystupuje vzhůru ze středu jeho čela. Tento plamen jest vždycky znakem vysoce vyvinutých bytostí, které se mohou projevovati, jakož i lidí, kteří jsou ve styku se svým božským vědomím, dokud jsou v hmotném těle. Takové byly plameny rozeklané, které sestoupily při seslání Ducha Svatého na hlavy dvanácti apoštolů, kteří dosáhli tím stupně zasvěcení, aby prováděli dílo Mistrovo.

Kristus, Melchisedech a jiní velekněží lidstva, ve kterých božský princip se vyvinul na nejvyšší možný stupeň na zemi, mohou svým žákům ukázati své duchovní nebo sluneční tělo, takže se objevují, je-li jim libo, „oděni sluncem“. Čteme, že Kristus vedl Petra, Jakuba a Jana, „na vysokou horu stranou a že se před nimi proměnil;

Ale on mne ujišťoval s velkou laskavostí, že neztratím nic čekáním a pak vstoupil do svého povozu, opustiv mě v úžasu, kterého nelze popsat. Nemohl jsem věřit ani svým očím ani uším.

„Jsem jist,“ říkal jsem si, „že to je muž vysokého stupně a že má příjmu nejméně padesát tisíc liber ročně a k tomu ještě se zdá býti osobou nesmírně vzdělanou. Bylo by možné, aby si popletl hlavu okultními pošetilostmi? Mluvil se mnou o sylfách velmi povýšeným způsobem. Nebylo by snad možno, aby to byl čaroděj a neklamal jsem se, když jsem se až dosud domníval, že čarodějové již neexistují? A na druhé straně, je-li čarodějem, jsou všichni tak zbožní, jako se zdá býti on?“

Nemohl jsem rozřešiti těchto otázek, ale umíní jsem si, že provedu věc až ke konci, ačkoliv jsem úplně poznával, že mně nebude možno spokojiti se jen s několika málo poučeními od něho a že démon, který ho snad posedá, musí býti povahy nejvyšší morální a zbožné.

Rozmluva II.

Hrabě si přál, abych ztrávil celou noc na modlitbách. A následujícího jitra mi poslal dopis se sdělením, že přijde do mého domu o osmé hodině a bude-li mi vhod, že spolu půjdeme na

A jeho tvář zářila jako slunce a jeho roucho bylo bílé jako světlo.“ (Mat. XVII. 1, 2.) Slova: „Neboť Bůh, tvůj Pán, je oheň ztravující,“ a „On činí z duchů svých andělů planoucí oheň“, jsou doslovně pravdivá. Pozn. aut.

výlet. Očekával jsem ho, — on přišel, — a když jsme vyměnili pozdravy, pravil: „Pojďme někam, kde bychom byli sami a kde naše rozmluva nebude nikým rušena.“

Navrhl jsem Ruel.

„Pojďme tam tedy,“ odpověděl. Odjeli jsme tedy povozem a za jízdy jsem studoval svého nového Mistra. V celém svém životě jsem nikdy neviděl nikoho, kdo by jevil takovou hlubokou a velikou spokojenost ve všem, co činil a mluvil. Jeho duše byla otevřenější a klidnější, než jak by se předpokládalo o nějakém čaroději. *) Celé jeho vzezření odporovalo domněnce, že by jeho svědomí bylo nějak temné. Proto jsem byl velmi netrpělivý, aby již počal hovořit, neboť jsem nechápal, jak člověk zdánlivě tak dokonale ve všech věcech, by mohl připustiti, aby jeho rozum byl vyšinut z rovnováhy viděními, která jsem u něho předpokládal.

Vjeli jsme do Ruelu a odešli jsme do zahrady. Ale hrabě si nevšímal jejich krás, nýbrž zamířil ihned k bludišti.

Když zpozoroval, že jsme úplně sami, zvedl ruce a oči k nebesům a zvolal hlasitě:

„Chválím věčnou moudrost za to, že mne nadchla, abych vám nezakryl nic z jejich nezvratných pravd. Jak šťasten budete, synu můj, bude-li tato moudrost tak milostivá, aby zasadila do vaší duše rozhodnutí, jaká od vás vyžadují tato vysoká mysteria. Záhy se naučíte

*) Tento výlet je symbolický. Běží zde zcela jistě o zakrytí skutečnosti, že Mistr i žák se odebrali na vyšší duchovní úroveň.

Pozn. překl.

ovládati celou přírodu, jedině Bůh bude vaším Pánem a pouze mudrci vám budou rovni. Nejvyšší Duch se slávou bude plniti veškerá vaše přání, démoni budou před vámi prchat, váš hlas vyvolá u nich chvění v hlubinách propasti a veškeré neviditelné bytosti, které sídlí ve čtyřech elementech, budou se považovati za šťastné, když vám budou moci sloužiti. Klaním se Ti, všemocný Bože, protože jsi korunoval člověka takovou slávou a že jsi ho stvořil, aby byl vládnem nad všemi dily z Tvých rukou. Synu můj,“ dodával, obraceje se ke mně, „cítíte v sobě hrdinskou touhu, která jest neomylné, charakteristické znamení dětí moudrosti? Chcete sloužiti jen Bohu a vládnouti všemu, co není Bůh? Chápete, co to znamená člověku? A jestliže máte tyto vznešené názory, jak o tom nepochybují podle vašeho horoskopu, promyslete vážně, zdali budete mítí sílu a odhodlání vzdáti se všeho, co by vám bylo překážkou k dosažení vrcholu, ke kterému jste zrozen?“ *)

*) Slovo „Bůh“ jest překladem hebrejského „El“, „Eloah“ a „Elohim“. Ale El neznamena Deus (Bůh), nýbrž Sol (Slunce). Slovo El by mělo býti psáno Al. V originále jest Al. A toto slovo znamená Boha Mithru čili Slunce jako Spasitele a zachovatele, poněvadž slovo Bůh, přeloženo z první kapitoly Genesis je „Elohim“, což jest majestátní množné číslo jména El, Slunce, což lze také přeložiti „Mocné Slunce“ a poněvadž čteme, že „Elohim“ stvořil dvě velká světla, větší světlo, aby vládlo ve dne a menší světlo, aby vládlo v noci, načež stvořil také hvězdy. — Elohim (Bůh) jest Otcem slunce naší sluneční soustavy, o němž vědí okultisté, že je to Slunce za sluncem. Jako člověk je poučo-

Zamlčel se a díval se na mne upřeně buď jako by očekával mou odpověď, anebo jako by chtěl čísti v mém srdci.

Od počátku hovoru jsem doufal, že se brzy chopí věci, ale při jeho posledních slovech jsem se vzdal této naděje. Jeho věta vzdání se všeho, mě postrašila a já jsem nepochyboval, že mi chce říci, abych se vzdal buďto křtu anebo ráje.*) Nevěda tedy, jak se vyprostí z této obtížné situace, pravil jsem:

„Vzdání se, pane, je třeba, vzdání se všeho?“

„Je to naprosto nutné,“ odpověděl, „a v pravdě je to tak podstatné, že je to prvá věc, která se žádá. Nevím, zdali se k tomu můžete rozhodnouti, ale vím příliš dobře, že moudrost nesídí nikdy v těle hříchům podrobeném, tak jako nikdy nevstoupí do duše, ovládané klamem nebo zlovůli. Mudrci by vás nikdy nepřijali do svého Řádu, jestliže od této chvíle se nevzdáte věcí, které nemohou jíti ruku v ruce s moudrostí. Jest nutno,“ dodával šeptem, skláněje se ke mně, „abyste na jistou dobu se vzdal všech smyslných vztahů k ženám.“

Dal jsem se do smíchu nad tímto návrhem. „Pane,“ zvolal jsem, „očekával jsem, že mně navrhnete něco neobyčejného, ale když jen žádáte, abych se vzdal žen, učinil jsem to již dávno. Jsem díky Bohu dosti čistý. Nicméně,

ván neviditelným principem slunečním nebo duchovním, tak také projevený vesmír je ožíván neviditelným a duchovním světlem.

Pozn. aut.

*) Autor pokládá svého Mistra dosud za zlého magika.

Pozn. překl.

když Šalamoun byl větším mudrcem, než jakým budu někdy já a když celá jeho moudrost nemohla zabrániti, aby se nestýkal se ženami, povězte mně, prosím vás, jak vy, pánové, to činíte, abyste vyšli s druhým pohlavím? A jak se to srovnává s tím, když v tajích filosofů každý Adam má svou Evu? (**)

„Tážete se mne na něco velmi důležitého,“ odpověděl, když chvíli přemýšlel, má-li dáti odpověď na mou otázku. „Ale poněvadž vidím, že se snadno odpoutáte od společnosti krásného pohlaví, povím vám jeden z důvodů, který vedl mudrce k tomu, aby žádali tuto podmínku od svých žáků. Pochopíte později, v jaké nevědomosti jsou všichni lidé, kteří nepatří k naší společnosti. Když budete zapsán mezi děti filosofů a až vaše oči budou posílněny užíváním svatého léku, odhalíte ihned, že živly jsou obývány velmi

„Nešťastný Adamův hřích oloupil jeho potomky o všechno vědění, týkající se těchto bytostí a tím také o styky s nimi. Obrovský dokonalejší bytostmi.“ (**)

*) Filozof (zasvěcenec) může udržovati v rovnováze sexuální podstatu autodynamicky (vlastními silami), poněvadž zná zákon, jenž ovládá solární sílu (Kundalini). — (Slova v závorce jsou od překladatele.) Pozn. aut.

**) Jedna zauzlina nervové soustavy, známá jako outková žláza, leží v mozku, přímo za třetí mozkovou dutinou. Z jejího širokého předního konce vycházejí dvě bílé stuhy do předu, z nichž jedna jde na vnitřní stranu obou optických nervů. Užíváme-li svatého všeobecného léku (to znamená ovládnutí Sluneční Síly) oživne tato žláza nanovo a poskytne člověku nadmyslné vidění. Pozn. aut.

prostor, který je mezi zemí a nebem, má obyvatele ušlechtilější než jsou ptáci nebo hmyz. Veliké oceány mají ještě zcela jiné obyvatele než plískavice a velryby. A hlubiny země nejsou určeny jen krtkům. A také živel ohnivý, který je ušlechtilější všech ostatních, nebyl stvořen k prázdnotě.“*)

„Vzduch je plný nesčetných bytostí, jejichž tváře jsou lidské, ovšem zdánlivě pyšné, ale ve skutečnosti jsou poddajné, milují nesmírně vědu a moudrost, jsou ochotné k mudrcům a jsou nepřáteli bláznů a nevědomců. Jejich manželky a dcery se pyšní mužskou krásou, podobnou jako měly Amazonky.“

„Jakže, pane?“ zvolal jsem. „Chcete mi snad říci, že skřítkové jsou ženati?“

„Nerozčilujte se nad takovou maličkostí, milý synu,“ odvětil. „A věřte mi, že vše, co vám pravím, je správné a pravdivé. Jsou to nauky o elementech podle staré kabbaly a jest pouze na vás, abyste ověřil vše svými vlastníma očima. Zapomeňte na vše, co jste slyšel o tomto předmětu ve školách nevědomců, neboť jinak, až budete zkušenější, utrpíte bolest nad tím,

*) Lidské vědomí jest omezeno v přímém poměru k vývoji našich smyslů. Člověk má ve svém nitru v soustavě sympatické a mozkomíchové menší mozková střediska. Jestliže čistým životem a určitými myšlenkami a správným užíváním sluneční Síly probudí člověk a ožíví tato centra, může vstoupiti do jiných stavů vědomí a odhaliti si pravdu, že žije ve světě, který se hemží inteligencemi a bytostmi, jež existují v určitých, přesně omezených říších vědomí, které až dosud byly mu neznámé. Pozn. aut.

že jste trval zatvrzele na představách nesprávných.“

„Vyslechněte mne dokonce a vězte, že řeky a moře jsou obydleny právě tak jako vzduch. Staří mudrci nazvali tyto bytosti undinami a nymfami. Jest mezi nimi velmi málo bytostí mužských, ale mnoho ženských. Jejich krása jest vrcholná, takže dcer lidských s nimi nelze porovnat. Země je naplněna skoro až ke svému středu gnomy, bytostmi malé postavy, kteří jsou strážci pokladů, minerálů a drahokamenů. Jsou důmyslní, přátelí se s lidmi a lze je snadno ovládnouti. Opatřují dětem mudrců veškeré peníze, které potřebují, a za to nežadají nic jiného, nežli radost, že jsou ovládnuty. Gnomidy, jejich manželky, jsou malé, ale velmi milé a jejich oděv jest nejvyš podivný. Pokud se týká salamandrů, planoucích obyvatelů oblasti ohně, slouží také filosofům, ale nevyhledávají jejich společnosti a jejich dcery a manželky se zřídka kdy ukáží.“

„A mají pravdu,“ přerušil jsem ho, „a já bych se jim raději vyhnul, než bych se s nimi stýkal.“

„Ale proč?“ tázal se hrabě.

„Proč, pane?“ odpověděl jsem. „Kdo by dbal o to, hovořiti s takovým ohavným zvířetem, jako je salamandr, ať již je to muž nebo žena?“

„Mýlíte se,“ odvětil, „to jest pouze idea, kterou mají o těchto bytostech nevědomí malíři a sochaři. Ženy salamandrů jsou krásné, ba krásnější než ženy duchů jiných žvlů, poněvadž jsou z čistšího elementu. Nechtěl jsem vlastně

o nich mluví, poněvadž je uvidíte sám, budete-li chtít. Spatříte jejich oděv, jejich potravu, jejich způsoby a zvyky a jejich pozoruhodné zákony. Budete okouzlen jejich rozumem ještě více než jejich těly, — ale nelze než míti soustrast s těmito nešťastníky, když nám říkají, že jejich duše jsou smrtelné a že nemají naděje postoupiti k věčnému blahu ve spojení s nejvyšší Bytostí, o které vědí a které se vroucně klaní. Řeknou vám, že jsou složeny z nejčistších částí elementu, ve kterém sídlí a že v sobě nemají prázdné nečistoty, poněvadž jsou stvořeny jen z jednoho živlu. Proto také umírají teprve po několika stoletích. Ale čím je čas u porovnání s věčností? Musí se vráteti navždy do nicoty. Tato myšlenka je velmi rmoutí a my je utěšujeme jen s největší námahou.“*)

„Naši Otcové, filosofové, když mluvili s Bohem tváří v tvář, stěžovali si mu do neštěstí těchto bytostí, a Bůh, jehož milosrdenství jest nezměrné, jim odhalil možnost najíti lék proti tomuto zlu. Bůh jim vnukl poznání, že právě tak jako člověk, smlouvou uzavřenou s Bohem, se stal účastníkem božství, tak také sylfy, gnomové, nymfy a salamandři, spojením, které mohou uzavřítí s člověkem, dosáhnou nesmrtnosti.

*) Nutno podotknout, že bytosti elementární, o nichž se mluví v tomto spise, jsou poloboží. — Indové jim říkají devové a devi. Kromě nich žijí však na čtyřech živlech ještě jiní duchové, mnohem nižšího stupně. Ti konají práce v přírodě a slouží též magikům. Provádějí též fyzikální jevy medijské. Pozn. překl.

A tak nymfa nebo sylfida se stává nesmrtnou a je schopna spásy, o níž se my snažíme, když dojde štěstí a vezme si Mudrce a gnom nebo sylf, přestává býti smrtelný v okamžiku, kdy se spojí v manželství s některou dcerou lidskou.“*)

*) Autor zdůrazňuje mnoho případů, kdy lidé se spojili s elementály nebo bytostmi nadsmyslnými a čtenář jistě shledává tu neshodu mezi takovým spojením a filosofickým příkazem cudnosti, na něž je kladena taková váha. V pravdě tu jde jen o skutečný, ale čistý svazek mezi pravým filosofem a bytostí elementární, který má za účel jen dobro lidstva. Povinnosti nižších elementárních bytostí jsou různé. Jednou pracují v přírodě a řídí přírodní úkazy, jako rozvoj a vzrůst rostlin, zrání a také rození zvířat a jejich vývoj, jindy řídí úkazy povětrnostní, jako deště, bouře, vichřice a jiné, a jindy jsou zase posly adeptů, dopravující zprávy na veliké vzdálenosti, rychlostí myšlenky. Jiní zase jsou ochrannými silami, před zlými vlivy temných mocí, které pracují na téže úrovni jako tyto elementálové. Veškeré stupně vědomí nejsou nic jiného, než síla, působící na hmotu a čím je vyšší úroveň vědomí, tím jemnější je hmota a tím rychlejší a jemnější jsou vibrace síly. Jako na hmotné úrovni, tak také na duchovní, když se setkají dvě střediska, s různými vibracemi, nastává rovnováha a vznikne chvění pomalejší. Zasvěcenec je středem velmi vysoké vibrace, poněvadž má božské vědomí a proto všechny bytosti, které se s ním spojí, zvýší tím vibraci vlastní. Proto také gnom nebo nymfa, kteří se spojili s filosofem k službě boží a lidské, dosáhne tímto stálým stykem nesmrtnosti. Vidíme z toho, že jsou tu ještě velmi mnohé věci a zákony, které nejsou známy ani nejkolejšími okultistům theoretickým a

„Odtud vznikly omyly z prvých století, jako Tertulliana, Justina mučedníka, Lactantia, Cyriana, Klementa Alexandrinského a Athenagira, křesťanského filosofa a mnohých jiných spisovatelů z oné periody. Zvěděli, že tyto elementární pololidé hledali lásky lidských dcer a domnívali se, že to byli andělé, kteří padli proto, že se dali svéstí láskou k smrtelným ženám. Někteří gnomové, toužící po nesmrtelnosti, hleděli dosáhnouti náklonnosti lidských dcer tím, že jim přinášeli drahokamy, které stráží a tito autoři se domnívali, opírajíce se o Knihu Henochovu, které nerozuměli, že tyto drahokamy byly léčkami na cudnost lidských žen, kladenými anděly. Zmínění autoři nevěděli, že to byli sylfové a jiné elementární bytosti a nikoliv andělé. Stejně také pověsti o pronásledování žen v Africe Fauny neb Satyry, o čemž se zmiňuje i svatý Augustin, lze vysvětliti jen touhou obyvatelů živilů, státi se nesmrtelnými, spojením s lidmi.“

„O, naši mudrci nepodléhají těmto klamům! A také nepřipisují ďáblu takovou moc, aby jim vysvětlovali všechny milostné intriky nymf a sylfů, jimiž se hemží spisy starých dějepisců. Nebylo v tom nikdy nic zločinného! Byli to sylfové, kteří se chtěli státi nesmrtelnými. Proto také filosofové, jsouce daleci všeho nemravného, rozhodli se vzdáti se žen vůbec a věnovati se dosažení nesmrtelnosti nymf a sylfid.“

že je třeba, chceme-li je poznati, usilovati o vlastní vývoj duchovní. Jinak zůstává člověk nevědomým tvorem. Pozn. překlad.

„Ach, Bože!“ namítl jsem. „Co to slyším? Do jaké míry jde tato — —“

„Ano, synu můj,“ přerušil mě hrabě. „Divte se, kam až sahá požeňání, šířené mudrci. Místo žen, jejichž chabé lákání zbledne v několika dnech, a u nichž následují strašné vrásky, mají mudrcové krásky, které nikdy nestárnou a při nichž dosáhnou slávy, že je učinili nesmrtelnými. Představte si lásku a vděčnost těchto neviditelných paní a vřelost, s jakou hledí těšit milosrdného filosofa, který jim dal nesmrtelnost!“

„O, pane,“ zvolal jsem nanovo, „vzdávám se — —“

„Ano, synu můj,“ pokračoval, aniž mě nechal domluviti, „vzdejte se všech marných a nízkých radostí, jaké nalézáte ve společnosti žen. Nejkrásnější z nich je ohavná vedle nejméně významné sylfy. Po našem milování nenásleduje nikdy odpor. Ubozí nevědomci! Jak velikého zasluhujete soucitu, pro svou neschopnost, okusiti radostí filosofa!“*)

„Ubohý hrabě de Gabalisi!“ zvolal jsem se směsí zlosti i lítosti. „Dovolte mně, abych vám řekl jednou pro vždy, že se vzdávám této nezdravé moudrosti, že vidím, jak je tato filosofie směšná, že se mně hnusí tato objetí fantomů a že mám o vás strach, aby některá z vašich předstíraných sylfid vás náhle neodnesla do pekla, uprostřed vašeho vytržení, poněvadž se obávám,

*) Nemusíme snad podotýkati, že v tomto spojení Mistra s duchem přírodním nejde nikdy o nějaké radosti smyslné, dle lidských pojmů, — již proto ne, že tu běží o bytost duchovní, která nemá tedy těla hmotného. Pozn. překl.

že člověk tak dobrý jako vy, by mohl jednou přece jen zpozorovati šílenství této chimerické lásky a litovati tak velikého hříchu!“

„Oh!“ zvolal a' ustoupil ode mne s hněvem v očích. „Běda vám, duchu nepoddajný!“

Přiznávám se, že jeho chování mne poděsilo. Ale horší bylo, že když ustoupil, vyňal z kapsy jakýsi papír, popsaný nějakými značkami, jichž jsem nemohl ze vzdálenosti rozeznat. Četl to pozorně a něco k sobě mumlal. Domníval jsem se, že vyvolává duchy, aby mě zničil a litoval jsem svého ukvapení. Díval jsem se mu stále do obličeje, jako se díváme na soudce, který nás odsoudil k smrti, když v tom jsem zpozoroval, že jeho tvář se zase uklidnila.

„Je vám nesnadné bít do trnů,“ pravil s úsměvem a přistoupil zase ke mně. „Jste vyvolenou nádobou a nebesa vás zvolila, abyste se stal největším kabbalistou této doby. Zde je váš horoskop, v němž nemůže býti klamu. Nestane-li se tak nyní a mým prostřednictvím, tu se tak stane později vlivem vašeho ustupujícího Saturna!“

„Ach, když bych se měl někdy státi mudrcem,“ pravil jsem, „tu by to nikdy nebylo bezpečné prostřednictvím hraběte de Gabalise. Ale, abych k vám byl upřímný, obávám se velice, že vám bude obtížno nakloniti mě k této filosofické lásce!“

„Bylo by možno,“ odpověděl, „že jste tak ubohý přírodní filosof, abyste se nedal přesvědčiti o existenci těchto bytostí?“

„Toho nevím,“ odpověděl jsem, „ale domní-

vám se, že bych je vždycky považoval za přestrojené skřítky!“

„A chtěl byste tedy neodvratně věřiti spíše chůvě ze svého dětství, než svému vrozenému rozumu a než Platonovi, Pythagorovi, Celsovi, Psellovi, Proklovi, Porphyryovi, Iamblichovi, Plotinovi, Trismegistovi, Nolliovi, Dornéeovi, Fludovi, než velikému Thefrastovi Paracelsovi a všem jiným členům našeho Řádu?“

„Věřil bych vám, pane,“ odvětil jsem, „více ještě, než jim. Avšak, milý pane, nemohl byste snad věc nějak upravit s vašimi soudruhy, zasvěcenci, abych nebyl nucen věnovati se těm mladým dámám z elementů?“

„Běda!“ zvolal, „jste jistě volně smýšlející člověk a nikdo přece nemiluje, když si toho nepřejí. Ale jen málo mudrců dovedlo odolat jejich půvabům. Nicméně byli i někteří, kteří se věnovali větším věcem, jak poznáte časem, a kteří nepoctili nymfy tímto způsobem.“

„Pak chci býti v jejich počtu,“ odpověděl jsem. „Jako nechci ztráceti čas jistými obřady, jaké jsou podle slov jednoho preláta nutné, abychom mohli vstoupiti do spojení s duchy takovými.“

„Onen prelát nevěděl o čem mluví,“ pravil hrabě. „Jednou uvidíte, že to nejsou duchové a že dále žádný mudrc nikdy neprovádí obřadů, aby vstoupil do spojení s duchy a také toho nečiní, aby mohl mluvit s bytostmi, o nichž mluvíme.“

„Kabbalista jedná podle přírodních principů a jestliže v našich knihách naleznete někdy podivná slova, symboly a zahalující okolky, tu

jest jich užito jen proto, aby byly před nevědomými zatajeny principy přírodní filosofie.“*)

„Ale chci vám říci, že učíme takto ty své žáky, které bez zásluh nechceme připustiti do svatyně přírody, ale které nechceme také oloupiti o společnost bytostí elementárních pro soucit, který máme s těmito bytostmi.“

„Jak jste snad pochopil, jsou salamandři složení z nejjemnějších částic ohnivé sféry, které jsou spojeny a organisovány vlivem universálního Ohně, o němž vám povím někdy jindy. Je nazván Ohněm universálním, poněvadž je vnitřní a původní příčinou každého pohybu v přírodě.“**)

*) Pokaždé, když v našich knihách naleznete nějaký příběh, jehož skutečnost se zdá nemožnou, nebo věc, která se přiči zdravému rozumu, buďte jisti, že onen příběh obsahuje hlubokou alegorii, jež zakrývá hlubokou a tajemnou pravdu a čím je větší nemožnost písmeny, tím je hlubší moudrost Ducha.

Rabi Mojžíš Maimonides.

***) Tento universální Oheň je Paraklete (Duch Svatý) čili světlo Logosu (Slova), které, je-li energisováno, stává se jaksi živoucí a vědomou elektrinou o neuvěřitelné moci a jež je sotva porovnatelná s elektrinou, známou ve fyzice. Tato síla může býti ovládnuta člověkem a když je ovládnuta, stává se nástrojem, jehož použije Duše, aby zbudovala lidské sluneční nebo duchovní tělo.

Paraclete nebo Vyšší síla sluneční (síla Slunce, které je za sluncem), Sluneční Síla (síla slunce) a Měsíční Síla (síla z Měsíce) jsou termíny, jimiž je v této knize nazývána Solární Síla. (Rozuměj Kundalini. — Překladatel.)

„Material Kamene Mudrců není nic jiného než Slunce a Měsíc.“ — Paracelsus.

„Podobně také sylfy jsou složeny z nejčistších atomů vzduchu, nymfy z nejjemnějších částic vody a gnomové z nejjemnějších částic země. Adam byl v blízkých vztazích k těmto dokonalým bytostem, poněvadž jsa stvořen ze všeho nejčistšího ve čtyřech živlech, spojoval v sobě dokonalosti oněch čtyř druhů bytostí a byl proto jejich dokonalým králem. Ale jak později zvíte, v okamžiku, kdy jeho hřích ho svrhl do odpadků živlů, byla tato harmonie porušena. A tak nemohlo již býti přátelských vztahů mezi nimi, poněvadž byl pak hrubý a nečistý, aby se mohl stýkati s těmito čistými a jemnými bytostmi. Jak napravit toto zlo? Jak na loutnu napnouti nové struny a nabýti zase ztracené vlády? O, přírodo, proč tě tak málo studují? Nechápete, synu můj, jak je snadné přírodě, vrátit člověku to, co kdysi ztratil?“

„Běda, pane,“ odpověděl jsem, „jsem velmi nevědom o všech těchto snadnostech Přírody, o nichž mluvíte!“

„Ale přece je jen velmi snadno poučiti se o nich. Chceme-li zase nabýti vlády nad říší salamandrů, musíme očistit a povznést element Ohně, který je v nás a povýšiti tón oné uvolněné struny. Je pouze třeba soustředit oheň světa v zapečetěné a křišťálové kouli pomocí dutého zrcadla. To je umění, které všichni staří Mudrci přísně ukrývali a jež objevil božský Paracelsus. V oné kouli se utvoří sluneční prášek a když byl zbaven všech příměsí ostat-

„Slunce a Měsíc jsou kořen tohoto Umění, (rozuměj alchymicko-mystického. — Překladatel).
Hermes Trismegistus.

ních živlů a když byl zpracován podle umění, tu za krátko se upevní tak, že může rozdmýchatí oheň, který je v nás a tak se jaksí staneme ohnivými.“*)

„Zvláště když to konáme s vodou nebo zemí, je to velmi snadné. A je podivuhodné, jakým magnetem, přitahujícím nymfy, sylfy a gnomy je takový očistěný živel. Když jsme vzali myslitelně nejmenší částku každého dne po několik měsíců, tu vidíme ve vzduchu poletující spousty sylfů, nymfy přicházejí v zástupech ku břehu, a strážcové pozemských pokladů podávají nám své bohatství. A tak bez symbolů a bez obřadů a bez barbarských slov stáváme se vládci těchto bytostí. Takovým způsobem nabude člověk zase svých přirozených práv a může učiniti v živlech veškeré věci bez dábla a bez černého umění. Z toho vidíte, synu můj, že mudrci jsou lepší, než jste se domníval. Nechcete se mě na nic tázati?“**)

*) Tento předpis je ovšem symbolický. Každý, kdo četl mé mystické knihy to pochopí. Běží o vnitřní soustředování „zrcadlem“, což je obraznost a sice do koule, která je symbolem člověka. Pozn. překlad.

***) Neustálá touha a žádost poznání boží zákonů odpoutá v člověku onu sílu, která je živoucím plamenem a která působí pod dozorem božím v člověku a sice buď bez vědomého spoluúčinkování pozemského rozumu anebo s ním. Tento oheň, jakmile byl osvobozen, počne ihned pracovat a otvírá postupně a zdokonluje nervová střediska, čili podružné mozky, která používáním jsou ochromena a která, když byla znovuzrozena, poskytují člověku nadmyslné stavy vědomí a vědění o ztracené vládě v přírodě.

„Divím se vám, pane,“ pravil jsem, „a obávám se již, že ze mne učiníte nějakého alchymistu.“

„Ach Bože, chraň, milé dítě!“ zvolal, „váš horoskop ukazuje k něčemu zcela jinému. Napak, zapovídám vám zabývatí se tím. Řekl jsem vám, že mudrci učí takovým věcem jenom ty, o nichž si nepřejí, aby vstoupili do jejich společnosti. Dosáhnete zcela jiných a žádoucějších vědomostí filosofickými procesy, které však

Tato sluneční síla se projevuje na hmotné úrovni procházením zauzlinami sympatické nervové soustavy, odkud vystupuje míchou k mozku, kde její proudy se spojují, aby vybudovaly nesmrtné tělo sluneční nebo duchovní. Při procházení z jedné zauzliny do druhé, její moc roste, poněvadž k ní přistupují síly, ukryté v každé zauzlině.

Vědění, jak vyvinouti tuto Silu, bylo posvátně střeženo ve všech dobách, aby snad člověk z nevědomostí jí nepoužil k své zkáze. Lidská duše, která je prosta sobectví a chce ve všem poslouchati božského Ducha v nitru svém, může probuditi bez zevního poučování nebo pomoci tento plamen a dosáhnouti tak bez přispění všech tajemství a mysterií přírody. Ten, kdo hledá božské vědění, nalezne je dojista, neboť božství v člověku se stále namáhá vrátiti mu právo prvorozence. Ale bez upřímné námahy rozřešiti boží mysterium, přejde taková práce bez povšimnutí mlčelivého Strážce, který je uvnitř.

Zapečetit kouli znamená ovládnouti tělo a uzavřítí je zevním vlivům, tak, abychom získali naprostou kontrolu nad osobním já. Je pravda, že snadněji lze ovládnouti tělo než mysl. Ale poslednější ovládnutí lze dosáhnout soustředováním myšlenek, jakož i vytrvalou žádostí v každé době působiti na mysl tak, aby odmítala nepravdu a přijímala jenom pravdu. Pozn. aut.

mají zcela jinou povahu. Pověděl jsem vám o těchto metodách jen proto, abyste viděl, jak nevinná věc je tato filosofie — a nebál se.“*)

„Díky Bohu za to,“ odpověděl jsem, „teď již nemám takového strachu jako dříve. Nerozhodl jsem se dosud, zdali se spojím se salamandry, jak jste navrhol, ale nemohu jinak než býti zvědavý, jak nymfy a sylfové umírají.“

„Nu,“ odpověděl, „říkají nám to a my to ještě k tomu vidíme.“

„Ale jak je možno viděti je umírat,“ tázal jsem se, „když spojení s vámi je činí nesmrtelnými?“

„Oprávněná to otázka,“ pravil, „kdyby počet mudrců se rovnal počtu oněch bytostí. Kromě toho je jich mezi nimi mnoho, kteří raději zmírají, než aby se vydávali v nebezpečí státi se nesmrtelnými a aby se stali tak nešťastnými jako to vidí u démonů. Jsou to právě ďáblové, kteří jim vnukají tyto pocity, neboť satan nezůstává jediného neobráceného kamene, aby zabránil těmto ubohým bytostem státi se nesmrtelnými, spojením s námi.“

*) Pokud se týká filosofických procesů, nutno říci, že koncentrací na daný předmět lze mysl upoutati tak, že zůstává nepohnuta a že vnikne do předmětu nebo symbolu, který jej vyjadřuje, a o němž chce člověk nabýti vědomosti. Jestliže člověk vytrvá v tomto cvičení, vstoupí do harmonického stavu s vnitřním božstvím a z tohoto pramene může nabýti veškerých vědomostí. A jestliže člověk se soustřeďuje na nejvyšší, probouzí v sobě onu sluneční sílu, o níž bylo mluveno a která zase oživí nervová střediska, jichž dosud nebylo užíváno. Je-li pravda úslolí, že z Boha jsme přišli a k Bohu se vrá-

„A dále ještě,“ pokračoval, „vám musím říci, že je ukryto ještě jiné velké mysterium, spojené se živly. Vězte, synu můj, že nejen bytosti živly se někdy vzdají nesmrtelnosti a že se proto nespojují s mudrci, nýbrž že jsou také lidé, kteří nemají vůbec práva na věčnou slávu. Jsou to nešťastníci, pro něž nesmrtelnost jest jenom osudná výhoda a k vůli nimž nebyl Spasitel seslán.“

„Badatelé kabbaly jsou tedy Jansenisté?“ namítl jsem.*)

„Neznáme jansenismu, synu,“ odpověděl rychle, „a nechceme také se zabývati různými sektami, jako to činí nevědomci. Řídíme se starým náboženstvím svých otců filosofů, o němž vás musím jednou poučiti. Ale abychom se chopili opuštěné nitě, nutno říci, že lidé, kterým je nesmrtelnost zdánlivě neštěstím, mohou přece jistým způsobem se státi smrtelnými, a sice tím, když

tíme, tu život není nic jiného, než postup k onomu vědomí, jež je Bohem. A tak koncentrace, v které udržujeme duši v stavu, aby mohla přijímati vnitřní božství, a v němž potlačujeme veškeré zevní myšlenky, není nic jiného, nežli nejvyšší tvar modlitby, nebo obcování s Bohem, čímž člověk se stává účastníkem božské vševědoucnosti. Pozn. aut.

*) Cornelius Jansen 1585—1633. Byl holandským biskupem. Jeho hluboké dílo o sv. Augustýnovi, týkající se nauky o milosti boží, svobodné vůli a předurčení, probudilo nauku, která se jmenuje jansenismem. Podle ní je svobodná vůle člověka omezena. Nauka tato tvrdí také, že milost spásy je určena jenom vyvoleným duším, pro něž jedině Kristus zemřel.

Pozn. aut.

se spojí s bytostmi živlů. Vidíte tedy, že mudrci mohou učiniti jak jim libo. Je-li to určeno, mohou opustiti toto tělo a vésti do nebe sylfu nebo nymfu, kterou učinili nesmrtelnými. Na druhé straně, není-li to předurčeno, tu spojení se sylfou učiní duši smrtelnou.“

„Abych řekl pravdu,“ zvolal jsem, nechtěje ho uvésti nanovo do špatného rozmaru, a chtěje mu zatajiti své pocity, dokud by mi neodhalil veškerá tajemství kabbaly, (chtěl jsem býti opatrný), „vaše moudrost zasahuje do veliké hloubky. Ale zdá se mi, že je přece jen málo srozumitelná.“

Místo přímé odpovědi, řekl: „Je však již pozdě, a já jsem zapomněl, že jste dosud neobědval.“

„Snad mluvíte za sebe, pane,“ řekl jsem, „neboť pokud se týká mne, mohl bych vás poslouchati nepřetržitě třeba do rána.“

„Ach, pokud se týká mě,“ odpověděl, usmívaje se a kráčeje k bráně, „je zřejmo, že dosud nevíte, co znamená filosofie. Mudrci nikdy nejedí ze záliby a nikdy ne z nutnosti.“*)

„Měl jsem zcela opačnou představu o mudretví,“ odpověděl jsem. „Domníval jsem se, že mudrci by měli jísti jen tehdy, aby upokojil nutnost.“

*) Je jistý zákon, který ovládá nepřetržitý proud regenerační síly, který plyne do hmoty. Jestliže člověk v určené době si uvědomí tento zákon, bude moci přijímati onu sílu a nebude již závislým na hmotě, k udržování svého fysického organismu. (Duchovně vyvinutí lidé *nemusí* přijímati potravu. Příkladem je dívka z Konnersreuthu. — Překl.) Pozn. aut.

„Mýlíte se,“ pravil hrabě, „jak dlouho myslíte, že mudrci mohou žíti bez pokrmu?“

„Jak bych to mohl vědět?“ pravil jsem. „Mojžíš a Eliáš se postili 40 dní a zajisté že, vy mudrci, se postíte o několik dní méně.“

„K čemu by to bylo!“ odpověděl. „Nejúčinnější člověk, který kdy žil, totiž božský Paracelsus, jenž by zasluhoval skoro, aby se mu klaněli, tvrdí, že viděl mnoho mudrců, kteří se postili dvacet let, aniž co pojedli. A kdybyste chtěl míti potěšení a žíti bez potravu, tu je pouze třeba, abyste si připravil zemi, jak jsem vám prve naznačil k tomu, abyste se mohl spojití s gnómy.“*)

„Když tato země je přiložena na pupek a když se obnoví, je-li příliš suchá, může člověk býti zbaven veškeré nutnosti jídla a pití bez nejmenších obtíží, jak to v pravdě vypravuje Paracelsus, že to sám prováděl šest měsíců. Užitím oné všeobecné kabbalistické medicíny se osvobodíme od všech nutností, které příroda ukládá nevědomým. Jáme pouze, když se nám to líbí a každý nadbytek potravu mizí bezděčným pocením, ale při tom se nikdy nestydíme za to, že jsme lidé.“

Potom umkl, neboť pozoroval, že jsme v dohledu služebnictva a pak jsme odešli do vesnice, abychom něco málo pojedli.

*) Připravovati zemi, znamená očistit a ovládnout úplně pozemské čili fysické tělo. A obnoviti zemi, když je příliš suchá, znamená nabýti nanovo své já sluneční silou, čili všeobecným kabbalistickým lékem. Pozn. aut.

Rozmluva III.

Po obědě jsme se vrátili do bludiště. Přemýšlel jsem, a tu se mi zdálo, že to, co řekl o sylfech a jiných bytostech živlových, se týká falešných bohů, které takto jen jinak jmenoval a že by to vše mohlo býti vysvětleno pohan-skými věštinami, jejichž činitele jmenuje Písmo všude ďábly a nikoliv sylfy. Poněvadž jsem však nevěděl, zdali hrabě nechce vysvětlovati stará orakula nějakou příčinou přirozenou, domníval jsem se, že by bylo na místě, žádati ho, aby vysvětlil, jak o nich soudí.

Dal mně k tomu příležitost, když se obrátil do zahrady dříve, než jsme vešli do bludiště. „Zde je velmi krásně,“ pravil, „a tyto sochy jsou velmi působivé!“ *)

„Kardinál, který je sem dal postavit, se domníval, že většina jich vyvolala v minulosti věštinu a proto si jich velmi vážil!“

„Je to chyba mnohých lidí,“ řekl hrabě. „Každý den nevědomosti vyvolává nějaké nové modloslužebnictví, poněvadž se domnívají, vá-

*) Ruel v departementu Seine et Oise, je asi čtrnáct kilometrů od Paříže a stojí na úpatí výšiny, kde za starších dob byla nádherná vila kardinála Richelieua, s dvěma kaplemi a se sterými fontánami a vysokými vodopády, opatřenými balustrádami. Richelieu zde měl zámek tak skvostný, že nádherou převyšoval vše dosud známé. Dokonce mu vše to záviděl i král Ludvík XIV. a poslal do Ruelu Le Notrea, aby vše prostudoval a napodobil ještě ve větším měřítku ve Versaillesu. Ale tyto zahrady postupně upadaly a byly nadobro zničeny za velké revoluce.

Pozn. aut.

žice si těchto starých model, že dříve jich užíval ďábel, aby se mu klaněli. Což pak, Bože, lidé nikdy nebudou věděti, že jsi svrhl své nepřátele pod svůj trůn již od počátku světa a že zadržuješ demony, zajaté pod zemí ve víru temnoty? Tato touha sbíratí tyto podoby v domněnce, že jsou to nástroje démonů, by byla nevinná, synu, kdyby se dali lidé přemluvit, že andělé temnoty neměli nikdy dovolení mluvit ve věštinách.“

„Nevěřím,“ přerušil jsem ho, „že by bylo snadné pohnouti starožitníky k této domněnce, ale možné by to bylo snad mezi svobodnými mysliteli. Před nedávnou dobou bylo v jedné poradě učenců rozhodnuto, že veškerá domnělá orakula byla buďto kněžským podvodem, anebo politickými triky monarchů.“

„Jakého náboženství byli ti pánové?“ odvětil. „To bych rád věděl, když slova svatého Písma jsou jim nicotná, ačkoliv v Písmu je tolik zmínek o různých věštinách, zvláště věštinách pythijských, které měly svá sídla na místech, určených ke vzývání Boha a kde také dávali odpovědi.“

„Zmínil jsem se o těchto břichomluvcích,“ odpověděl jsem, „a připomněl jsem krále Saula, který je vypověděl ze svého království, ačkoliv před svou smrtí se setkal s jedním z nich, který vyvolal Samuela z mrtvých, aby odpověděl na modlitbu královu a způsobil jeho zkázu. Ale tito učení muži nezměnili přes to svého rozhodnutí, že nikdy nebylo věštíren. A tak jsem s nimi nic nesvedl.“

„Jestliže Písmo na ně neučinilo dojmu,“ pra-

vil hrabě, „tu jste je mohl přesvědčiti různými událostmi ze starých dob, kterých bylo na tisíce — a jichž zázračnost jest nad veškerou pochynost. A co soudíte o Chrysostomovi, Origenovi a Oecumeniovi, kteří se zmiňují o těchto božských lidech, kterým Řekové říkali Engastrimythové a jejichž prorocká břicha vyslovovala taková slavná proroctví?“ *)

„A když ti pánové nedbali o to, co napsali Otcové, měli jste jim připomenouti ony zázračné dívky, o kterých mluví Pausanias, a které se proměnily v holubice a tak prohlašovali slavná proroctví dodonská.“

„Byli by řekli, že veškeré tyto krásné příklady jsou podvržené,“ řekl jsem.

„Snad jejich podezření vzniká, že to jsou zprávy staré,“ odvětil. „Je-li tomu tak, měl jste se zmíniti o věštibách, které jsou v dnešní době.“

„V které části světa?“

„V Paříži,“ odpověděl.

„V Paříži?“ zvolal jsem.

„Ano,“ opakoval. „Cožpak se lidé netáží vodní věštírny ve sklenici vody, anebo ve vodní ná-

*) Neboť by bylo příliš podivné a dětinské domnívati se, že Bůh sám v masce Engastrimythů, totiž domnělých božstev, která by mluvila z břicha lidí jako za stara z pythii, by vstupoval do těl proroků a užíval by jejich úst a hlasů jako nástrojů. Kdo by takto zaváděl Boha do lidských záležitostí, nemá k jeho velikosti dostatečné úcty a také nemá představu o jeho majestátu a slávě. — Plutarch: „O věštírnách“.

Pozn. aut.

drží, vzdušných věštíren v zrcadlech a též rukou panen? Ale nenalézají tak ztracených růženců a ukradených hodinek? Nezvidají tak zpráv ze vzdálených končin a nespátřují tak nepřítomných milých přátel?“ *)

„O čem to mluvíte, pane?“ řekl jsem.

„Vypočítávám jenom to, co se děje denně,“ odpověděl. „A nebylo by obtížno najíti na tisíce svědků, kteří to viděli.“

„Nevěřím tomu, pane,“ odpověděl jsem. „Úřady by takové provinilé potrestaly a zapověděly by modloslužebnictví — —“

„Jak mluvíte ukvapeně!“ přerušil mne hrabě. „Není v tom tolik zla, jak předpokládáte a Prozřetelnost nepřipustí, aby tento zbytek tajné filosofie byl zničen, když celá Pravda utrpěla takové ztroskotání. Jestliže zůstává mezi lidem trochu víry v obávanou moc božských jmen, domníváte se, že to má býti vymazáno a že by lidé měli ztratiti poslední zrnko úcty k velkému jménu AGLA, které způsobuje veškeré tyto zázraky, i když je vyvoláváno lidmi nevědomými a hříšnými a které, když je vysloví kabbalista, vykoná mnohé jiné zázraky? Když byste chtěl přesvědčiti ony pány o pravdě věštění, mohl jste jenom roznítit svou obraznost a víru a obrátit

*) Zmínka o sklenicích s vodou a zrcadlech se týká zírání do těchto věcí. V Orientu znají jistý způsob věštění, při němž kapka inkoustu, nebo černé jiné tekutiny se nalije do dlaně nevinného chlapce nebo panny, načež chlapec nebo panna zírá do kapky jako do malého zrcadla a spatřuje tam v obrazech odpověď na otázky tazatelovy. Pozn. překl.

se k východu, mohl jste vykřiknouti hlasitě:
,AGLA' — —“*)

*) Každé písmeno hebrejské abecedy ukrývá jistý posvátný význam, takže kdo tyto významy zná, čte v hebrejských jménech veliké vědomosti. Čtyři písmena slova AGLA znamenají:

- A — první příčinu, kladnou sílu.
- G — zápornou sílu.
- L — objektivní sílu.
- A — první příčinu.

Proto AGLA znamená první příčinu v trojím aspektu a je to totéž jako staré hebrejské slovo Al, to jest slunce, čili Stvořitel—Slunce naší sluneční soustavy. Al znamená slunce za sluncem ve trojím významu. Tak jako v mikrokosmu je hmotné tělo poučováno a oživováno neviditelným duchem nebo duchovním člověkem, tak také v makrokosmu přijímá slunce své světlo a život od neviditelného slunce, jehož moc a sílu může člověk pochopit jen prostřednictvím slunečního principu, (Kundalini), neboť tato síla je totožná se silou onoho slunce za sluncem. Pak zažije člověk nevýslovné záření a zúčastní se ho u vytržení, kterého nelze pochopit rozumem lidským. V některých křesťanských církvích se nazývá tento stav ,spojení s Bohem', na Východě to jmenují jogou, a všichni zasvěcení všech lidských pokolení to znali. Slovo AGLA znamená zde symbolicky nevyslovitelné jméno slunce za sluncem čili ono slovo ztracené v zednářství a obětní slovo, vyslovované prvou příčinou u Brahminů, a jeho vlastností jest otevření lidské vědomí, aby vstoupilo do jednoty s Bohem. Také v egyptské Knize Mrtvých se praví: „Já jsem velký Bůh, který existuje sám sebou, Stvořitel jeho jména — já znám jméno velikého Boha, který jest zde.“ Ale toto jméno existuje také v naší době a je vnitřním klíčem k duchovnímu vědění, který mají zasvěcení všech věků. A rovněž Kristus to osvědčil, řka:

„Pane,“ přerušil jsem ho, „nemohl jsem přistoupiti k takovému důkazu s lidmi, kteří se o věci hádali. Byli by mne považovali za fanatika, neboť nemají víry v nic podobného a kdyby i byli znali kabbalistický proces, o němž jste se zmínil, nebylo by to mělo úspěchu, když bych to byl učinil já. Mám ještě méně víry než oni.“

„Dobře, dobře,“ pravil hrabě, „schází-li vám víra, poskytneme vám jí. Ale domníváte-li se, že ti pánové by nedali víry tomu, co by mohli vidět každého dne v Paříži, mohl jste jim citovati příběh z doby, dosti nedávné. Ona věštba, kterou popisuje Celius Rhodiginus a jejímž byl svědkem a jež byla vyslovena ke konci posledního století, onou neobyčejnou ženou, se stala týmiž prostředky, jako byly ty, o nichž mluví stará tradice.“*)

„Kdybych se byl zmínil o tomto spisovateli,“ odpověděl jsem, „byli by mně jistě řekli, že žena ta byla dojísta posedlá démonem.“

„Ano, to by byli asi řekli, ale byli by mluvili jako mniši,“ odvětil.

„Skutky, které činím ve jménu Otce Svého, jsou svědectvím o Mně.“ Pozn. aut.

*) Rhodiginus se zmiňuje o ženě, která se jmenovala Jakuba. Praví, že sám slyšel z jejího nitra hlas jednoho nečistého ducha, a sice zcela zřetelně. Stávalo se velmi často, že zvláště lidé vysokého postavení, chtějice zvědětí svou budoucnost, posílali pro ní a poslouchali pak její zprávy s velikou horlivostí. Onen duch odpovídal s velikou obratností a pravdomluvností na věci minulé i přítomné, ale skoro nic nevěděl o věcech budoucích. Pozn. aut.

„Pane,“ odvážil jsem se říci, „nehledě ke kabbalistickému odporu, který se zdáte mítí proti mnichům, musím se jim v této věci postavití po bok. Domnívám se, že by nebyla tak velká chyba popírání vůbec věštby, které někdy existovaly, jako v tom, když bychom řekli, že to nebyl ďábel, který z nich mluvil — —“

„Poněvadž,“ přerušil mne, „nesouhlasí theologové, že učená Sambethe, nejstarší Sibyla, byla dcera Noeova?“

„Eh, v jakém spojení je s tím tato věc?“ odvětil jsem.*)

„Což nepraví Plutarch,“ odpověděl, „že nejstarší Sibylly byly první ve věštírně v Delfách? Proto duch, který sídlil v nadrech Sambethe, nebyl démon, a také Apollo nebyl falešný bůh, neboť modloslužba se počala teprve dlouho po rozdělení jazyků, a bylo by vzdáleno pravdy připisovati Satanu svaté knihy Sibylly a veškeré důkazy pravého náboženství, které z nich Otcové vyčerpali, a pak také, synu můj,“ pokračoval se smíchem, „nemůžete popřítí svatbu Davida a Sibylly, ani postaviti bok po boku velkého pro-

*) Názor theologů, že nejstarší Sibyla byla dcera Noeova, se zakládá na následujících větách Knih Sibiylských: „Ó, té velké radosti, kterou mám, že jsem unikla z veliké zkázy, když můj manžel se mnou, se svými bratry a otcem a matkou a svými snachami tolik trpěli, jsouce tak dlouho zmitáni potopou.“ (Kniha I.) A dále: „Když svět byl potopen a jenom jeden člověk, hodný, zbyl ve svém dřevěném domě, pluje na vodách se zvířaty divokými i krotkými, aby byl svět jimi zase obnoven. Byla jsem jeho snacha a z jeho krve.“ (Kniha III.) — Sir John Floyer: „The Sibylline Oracles.“ Pozn. aut.

roka, ubohou, posedlou! Jinak buďto David posiluje svědectví Sibylly, anebo Sibyla oslabuje autoritu Davidovu.“*)

„Pane,“ zvolal jsem, „znovu vás prosím, abyste mluvil vážně.“

„Velmi rád,“ pravil, „ale jenom tehdy, když si nebudete stěžovati, že jsem až příliš vážný. Podle vašeho názoru je ďábel někdy rozdělen sám proti sobě a proti svým zájmům?“

„Proč ne?“ řekl jsem.

*) Pod titulem „Věštby Sibyl“ existuje sbírka řeckých veršů, ve 14ti knihách, která je již dávno považována za autentickou sbírku proctví pohanských Sibyl. Ve starých spisech se tvrdí, že tyto knihy nebyly napsány jedinou Sibylou, poněvadž ve starých dobách veškeré prorokyně se nazývaly Sibylly. Diodorus Siculus praví, že Sibyla byla inspirována duchem božím a že jméno Sibyla znamená „býti naplněna Bohem“.

Poněvadž tyto knihy prorokují poslání, učení a zázraky Kristovy, stejně jako jeho smrt na kříži a z mrtvých vstání, přijali je církevní Otcové a užili jich bez váhání. Poznámka hraběte o svatbě Davida a Sibylly se týká slov, kterých se užívá při mši za zemřelé: „Teste David Cum Sibylla“. (Svědectvím Davida a Sibylly.) Původní sibiylské knihy byly ukryty na římském Kapitolu a byly ztraceny požárem Kapitolu roku 405 p. K. Hluboce si jich vážili a brali je na poradu jenom se souhlasem senátu. Existuje jedna stará tradice, že prvá Sibiylská Kniha byla prodána králi Tarquiniovi a že mu ji prodala Sibyla, která žila v Kumae v Itálii. (Právě v těchto dnech došly zprávy, že v Kumae byla objevena rozsáhlá jeskyně této první Sibylly i s mnohými chodbami, vedoucími k moři a komnatami, kterých Sibyla užívala k obřadnému omývání před věštěním. Vidíme z toho, že tu běží o osoby historické!) Pozn. překlad.

„Proč ne?“ odpověděl. „Poněvadž to, co Terullian tak velikášsky nazval ‚božím rozumem‘ se na to nehodí. Satan není nikdy proti sobě rozdělen. Z toho tedy následuje, že buď ďábel nikdy nemluvil ve věštírnách, nebo že nikdy skrze ně nemluvil proti svým zájmům. A proto, jestliže věštírny mluvily proti ďáblu, nebyl to ďábel, který mluvil ve věštírnách.“

„Avšak,“ odvětil jsem, „což Bůh nemohl donutit ďábla, aby svědčil o pravdě a mluvil proti sobě?“

„Ale,“ odvětil, „což jest-li Bůh ho k tomu nedonutil?“

„V tomto případě,“ pravil jsem, „máte spíše pravdu než mniši.“

„Podívejme se na tuto věc lépe,“ pokračoval, „a poněvadž chci mluvit přímo, neuvádím důkazů, týkajících se věštíren, citovaný církevními Otcí, ačkoliv vím, jak si těchto mužů vážíte. Jejich náboženství a jejich zájem je mohl vésti k předsudkům. Byli to lidé a proto také by mohli podlehnouti falešnému svědectví. Proto vezmu muže, který není v takovém podezření — vezmu pohana, ale zcela jiného než na příklad Luciana nebo Epykurejce. Vezmu pohana, proniklého vírou, že bohů a ďáblů je bez počtu, mocného čaroděje, a proto také velkého straníka ďáblů. Jmenuje se Porphyrius. Zde je něco co praví o věštírnách:

„Nad nebeským ohněm jest plamen, nezníčitelný, vždycky jiskřící, pramen života, studna veškerého bytí a princip veškerých věcí. Tento plamen tvoří vše a nic nehýne, leda to, co by tento plamen ztrávil. Tento oheň se projevuje

vlastní silou. Tento oheň nemůže býti zadržen nikde; je bez tvaru a bez hmoty, obkličuje nebesa a odtud vychází malinká jiskra, která tvoří celý oheň slunce, měsíce a hvězd. Tolik vím o Bohu. Nechtějte vědět více, neboť toto přestupuje vaše pochopení, třeba jste byli nejmoudřejší. Nicméně vězte, že člověk nespravedlivý a zlý se nemůže ukrýt před Bohem a že také ani důmysl ani omluva nezakryjí nic před jeho okem, vše pronikajícím. Vše je plno Boha, Bůh je všude.“*)

*) Za sluncem směrem k Psi Hvězdě (Sirius) leží onen nezníčitelný plamen nebo Slunce, princip všech věcí, který nutí naše slunce k poslušnosti, neboť naše slunce jest jenom projevem jeho vyzářené síly. Existence tohoto Slunce za naším Sluncem byla známá ve všech dobách stejně jako skutečnost, že jeho vliv na zemi je nesmírně mocný a že za každých dva tisíce let, když je v konjunkci se sluncem naší sluneční soustavy, tento vliv stoupá. Toto duchovní slunce vysílá Syny Boží na zemi, aby v duších lidí vznikaly nové světy myšlenek a pohnutek, což se děje k podpoře duchovního vývoje lidstva. Takový projev naznačuje počátek nebo konec každé epochy na zemi vyzářováním božského vědomí, které známe jako paprsek Kristův čili Paraclete, (Ducha Svatého).

Egyptané znali toto slunce jménem Osiris, který je manželem Isidy (přírody) a otcem Hora, (slunce), což je symbolicky naznačeno krahujcem, poněvadž tento pták létá nejbliže k slunci. Tento starý národ věděl, že jednou do roka ono mateřské Slunce je v jediné linii s Psi Hvězdou. Proto velká pyramida byla postavena tak, aby v tomto posvátném okamžiku světlo Siria padalo t. zv. velkou galerií na „kámen boží“, při čemž dopadaly její paprsky na hlavu vele-

„Připustíte, synu můj, že toto proroctví Porfyriovo nemá v sobě nic ďábelského.“

„To je pravda.“

„Ale zde je jiné proroctví!“ pravil, „které mluví ještě lépe.“

„Porfyrius: „V Bohu je nezměrná hlubina plamene. Ale srdce se nemusí báti dotknouti se tohoto zbožňování hodného ohně, ani toho, aby jím bylo dotčeno. Srdce nebude nijak ztráveno tímto jemným ohněm, jehož klidné a míruplné teplo způsobuje spojení, harmonii a trvání světa. Nic neexistuje, co by nebylo způsobeno tímto ohněm, jenž je Bůh sám. Je nestvořený, nemá matky, je vševědoucí a všemohoucí: nemění nikdy svoje úmysly a jeho jméno jest nevylovitelné. To je Bůh. A pokud se týká nás, kteří jsme jeho posly, jsme jenom jeho malou částí.“*)

„Nuže, co tomu říkáte?“

„Řekl bych, hledě k oběma výrokům,“ odvětil jsem, „že Bůh může donutit otce lži, aby svědčil o pravdě.“

„Povím vám ještě něco jiného,“ odpověděl hrabě, „co odstraní tuto vaši pochybnost:

kněze, jenž takto přijímal sílu z vyššího slunce, aby ji přenášel na jiné zasvěcence. Pozn. aut. (Poznamenávám, že velká chodba v pyramidě směřuje přímo k nebi tak, aby se v určené době dělo to, co nahoře popsáno.

*) Tento oheň, jak velký mudrc nahoře naznačuje, hoří v našem duchovním srdci a může býti rozdmýchán v plný plamen mystickou cestou. Je to onen oheň, který se zjevil Mojžíšovi v hořícím keři.

Pozn. překl.

Porfyrius: „Běda třínožce! Plačte a konejte pohřební obřady za svého Apolla. On je smrtelný, on umírá a naposledy vydechuje, poněvadž světlo nebeského plamene ho zhasíná.“*)

„Z toho vidíte, synu, že ať je to kdokoliv, kdo mluvil věštírny a kdo tak znamenitě vysvětluje pohanům podstatu, nezměrnost a věčnost Boha, přiznává přece, že onen jejich Bůh je smrtelný a že byl jenom jiskra boží. Proto to nemůže být ďábel, kdo zde mluvil, poněvadž ďábel je nesmrtelný a Bůh by ho nenutil, aby řekl opak. Tím je tedy dokázáno, že ďábel není rozdělen proti sobě.“*)

„Konečně vám musím říci, milý synu, že již

*) Jak známo, věštily ve starověku věstkyně na zvláštních třínožkách, které byly postaveny nad skalními rozsedlinami, z nichž ze země vystupovaly omamné plyny, které věstkyni uváděly do vytržení. Ale to se týkalo jenom některých míst, neboť jinde se uváděly věstkyně do stavu transcendentálního prostředky jinými.

Pozn. překl.

*) Delfické proroctví se týkalo příchodu Ježíše Krista. Toto proroctví předpovídá umlknutí věštírny, jakmile přijde Kristus, který je věštbou nazván: „Světlo nebeského plamene.“ Vyplnění tohoto proroctví je potvrzeno následujícími autoritami. Sotva za třicet let po domnělém datu Ježíšovy smrti praví Lucan ve svém díle „Pharsalia“, největší neštěstí našeho století je ztráta zázračného daru nebeského, totiž delfské věštírny, která umkla. Eusebius cituje Porphyria, který řekl, že od chvíle, kdy Ježíšovi se počali klaněti, žádnému člověku nedostalo se již veřejné pomoci nebo dobrodiní od bohů a Plutarch napsal, že „věštírny přestaly“ v prvním století křesťanské éry.

Pozn. aut.

staří spisovatelé, kteří byli zasvěceni, poznali, že výklady světských učenců, jako by nějaké zemní plyny byly příčinou věšteckého stavu, byly klamně. Plutarch sám praví: Ona věstecká pára je dech a sice nejvyš božský a je to nejvyš svatý duch!“*)

„Plutarch to velmi dobře naznačil,“ pokračoval hrabě, „a jeho názor se shoduje ve všem se starou filosofií. Žáci Platona a Pythagora přijali tento názor od Egypťanů, a odtud jej přijali také Židé, kteří těmto bytostem říkali Sadaim, a řekové jim říkali, přesunuvše slabiky, Daimoni. Mezi starými filosofy byli mnozí, kteří tyto demony považovali za vzdušné bytosti, které vládnou nad živly, jsou smrtelné a nejsou známy v našem století, které zřídka hledá pravdu na starých sídlištích, což znamená v kabbale a v hebrejské theologii. Staří měli zvláštní umění obcovati s bytostmi vzdušnými a hovořiti se všemi těmito obyvateli vzduchu.“

„Vidím teď, pane, že se zase vracíte k sylfům.“

„Ano, synu můj,“ pokračoval. „Terafim Židů

*) Z těchto slov vidíme, že již staří věděli, jaká je pravá podstata věštění. Věděli dokonce, že Duch Svatý se projevuje dechem a věděli, že je to vliv nejvyšší Bytosti božské. Ale zároveň také je vidno, že již za starověku byly o těchto posvátných věcech různé klamně názory a že jen opravdu lidé zasvěceni znali podstatu božství, kdežto jiní — právě tak jako dnes, si chtějí vše vykládati zevním rozumem. Ale staří okultisté připisovali věsteckou sílu ještě jiným bytostem, které předpokládali mezi lidmi a anděly a také Plutarch má tuto domněnku.

Pozn. překlad.

byl pouze obřad, který musili prováděti, aby se s nimi mohli stýkati. A Žid Micah, který si stěžuje v Knize Soudců, že jeho bohové mu byli odňati, nařiká jenom nad ztrátou malého obrazu, jehož prostřednictvím hovořil se sylfy. A bohové, které Rachel ukradla svému otci, byli také Terafim. Ani Micah ani Laban nebyli káráni pro modloslužbu. A Jakub by se byl měl na pozoru, aby žil čtrnáct roků s modloslužebníkem a také by si byl nevzal jeho dcery. Byl to jen styk se sylfami. A tradice nám praví, že synagoga považovala takový styk za dovolitelný a že obraz, který patřil Davidově ženě, byl zase jenom Terafim, s jehož mocí hovořila s elementárními bytostmi. Dovedete si přece představit, že prorok z boží milosti nebyl by dovolil modloslužebnictví ve své domácnosti.“*)

*) „Měl pak ten Micah (Mícha) chrám bohů. I udělal Efot a Terafim a naplnil ruce jednoho ze synů svých, aby mu byl knězem, (t. j. požehnal jednoho ze svých synů. — Pozn. překl.). Byl pak mládenec z Betlema Judova, totiž z čeledi Judovy, kterýž jsa Levita, byl tam pohostinu. I posvětil Mícha rukou Levity a byl mu mládenec ten za kněze a bydlil v domě jeho. Rekl pak Mícha: Nyní vím, že mi dobře učiní Hospodin, protože mám tohoto Levitu za kněze. — Tedy poslali synové Dan z čeledi své pět mužů z končin svých, kteřížto, když přišli na horu Efrain až do domu Michova, přenocovali tam. Když pak byli blízko domu Michova, poznali hlas mládence Levity, a uchýlivše se tam, řekli mu: „Kdo tě sem přivedl? Co zde děláš a co zde máš?“ Odpověděl jim: Toto a toto mi učinil Mícha, a za mzdu najal mě, abych byl jeho knězem. I řekli jemu: Porad se, prosíme, s Bo-

hem, abychom věděli, zdaří-li se nám cesta naše, kterouž jdeme. Odpověděl jim kněz: Jděte v pokoji, Hospodin spravuje cestu vaši, po níž jdete. Tedy odešlo pět mužů těch. Když se pak navrátili k bratřím, řekli co viděli. I táhli tedy s čeledí Dan šest set mužů a táhnouce, přišli na noru Efraim až k domu Michovu. I mluvilo těch pět mužů, kteří chodili, aby shlédli zemi a řekli bratřím svým: Víte-li, že v domech těchto jest Efod a Terafim a rytina a slitina? A těch pět mužů vešlo tam a vzali rytinu a Efod a Terafim a slitinu. I řekl jim kněz: Co to děláte? I odpověděli mu: Mlč, vlož ruku na ústa svá a pojď s námi a budeš nám za otce a za kněze. I zradovalo se srdce kněze a vzav Efod a Terafim a rytinu, šel uprostřed lidu toho. Když pak byli opodál od domu Michova, tedy muži, kteří bydlili v domech blízkých, shromáždili se a pronásledovali syny Dan. I volali za syny Dan, kteříž ohlédnuvše se, řekli Michovi: Copak že jsi jich tolik shromáždil? Odpověděl: Bohy mé, které jsem udělal, vzali jste i kněze a odcházíte. Cožpak již budu mítí? A ještě se ptáte, co jest? — Výňatky z knihy soudců, kapitola XVII.—XVIII. (Z těchto výňatků z bible, jakož i následujících, máme důkaz, že Židé měli skutečně „mluvící obrazy čili sochy“ a že jim říkali Terafim. Toto umění hotoviti mluvící sochy bylo však známo ještě ve středověku, neboť tradice praví, že i Templáři měli v tajných ložích svých kovové hlavy, které prorokovaly. — Pozn. Překl.)

„Potom poslal Saul posly k domu Davidovu, aby ho střežili a zabili ho ráno. I oznámila to Davidovi Mikol, manželka jeho, řkouc: Jestliže se nezachráníš noci této, budeš zabít. A protož pustila Mikol Davida oknem, který odešel a unikl nebezpečnosti. A Mikol vzala obraz a položila jej na postel a polštář z kozí kůže položila v hlavách jeho a přikryla šaty.“ — I. kniha Samuelova XIX., 11—13.

„Ale již je vše pryč, poněvadž jsi přece

„Tyto elementární bytosti, pokud Bůh neposlal Spasitele světa, trestem za první hřích, rády vysvětlovaly lidem prostřednictvím věštby, co věděly o Bohu, učily je žítí mravně a dávaly jim moudré a výhodné rady, jak vidíme na četných místech u Plutarcha a u všech historiků. Ale jakmile se Bůh smiloval nad lidstvem a byl ochoten státi se sám jejich učitelem, vzdálili se tito malí poučovatelé. Odtud tedy umlknutí věštíren.“

„Pak tedy vlastní námět celého vašeho hovoru, pane,“ poznamenal jsem, „jest, že věštírny byly jistě a že tam byly sylfy a že ještě do dnešního dne věští tyto bytosti ve sklenicích a v zrcadlech.“

„Buď sylfy nebo salamandři, nebo gnomové nebo undiny,“ opravoval hrabě.

odešel, roztouživ se po domu otce svého. Ale proč jsi ukradl bohy mé? Tedy Jakub odpovídal Labanovi, řekl: Ušel jsem tajně. Nalezneš-li pak u koho bohy své, nechat ten umře. Neboť Jakub nevěděl, že Rachel bohy ukradla. Rachel pak, vzavši modly, vložila je pod sedlo, které bývá na velbloudu a sedla na ně. A Laban prohledal celý stan a nic nenalezl.“ — Výňatek z první knihy Mojžíšovy, kap. XXXI.

Pokud se týká Terafim, praví o nich Thomas Godwyn: „Těchto obrazů užívali, aby jim prorokovali o věcech neznámých, nebo do budoucna. K tomu účelu byly zhotovovány astrology za jistých konstelací, aby určité nebeské síly měly na ně vliv, takže mohly mluvit.“ Podle Zachariáše, kap. X, 2, mluvily však Terafim marnosti. Rachel vzala otcovy obrazy, nepochybně také proto, aby Laban se jich nemohl otázati a neodhalil tak cestu, kterou uprchl Jakub.

Pozn. aut.

„Je-li tomu tak,“ odvětil jsem, „pak všechny tyto bytosti jsou národ neupřímný.“

„Proč to?“ řekl.

„Proč, může býti něco neupřímnějšího,“ pokračoval jsem, „než veškeré ty odpovědi s dvojitým významem, jaké vždycky dávají.“

„Vždycky? Ó, ne vždycky. Mluvila snad sylfa nějak temně, když se objevila onomu Římanu v Asii a předpověděla mu, že se vrátí do Říma s důstojností pro konsula?*) A neříká snad Tacitus, že události se sběhly přesně tak, jak byly předpovídaný? A co onen nápis a ony sochy, známé z historie Španělska, které varovaly nešťastného krále Rodrigueza, že bude potrestán muži, oděnými a ozbrojenými právě tak, jak potom přišli, a že tito černí lidé se zmocní Španělska a budou tam vládnouti mnoho let? Bylo snad něco jasnějšího a nevyplnilo se toto proroctví ještě téhož roku? Nepřišli snad Maurové, aby onoho krále svrhli? Znáte tuto historii a musíte připustit, že se vše vyplnilo. Je jisto, že nějaký velký kabbalista byl autorem tohoto proroctví a že vše zvěděl od nějakého velmi učeného salamandra. Tito salamandři totiž milují v nejvyšší míře čistotu a pak ochotně oznamují nám neštěstí, které postihne lidstvo pro nedostatek ctnosti.“*)

*) Tento Říman v Asii byl Curtius Rufus.

Pozn. aut.

*) Král Rodriguez vládí do roku 711 po Kr. Jednou tento král otevřel se svým průvodem dveře jednoho domu v Toledu. Když tam vešli, našli čtvercový pokoj, kde byla postel bohatě ozdobena, na níž ležela socha velmi veli-

„Avšak, pane,“ řekl jsem k němu, „uvážil jste, že si zvolili velmi podivný orgán, jímž kázali svou etiku — a zdali se to shoduje s ctností kabbalistickou?“*)

„Ach,“ řekl hrabě s úsměvem, „vaše obraznost je poděšena, poněvadž neznáte příčiny, která plamenné salamandry vede přirozeně k tomu, aby byli potěšeni z míst nejvíce rozpálených, jež se přitahují.“

kého a ozbrojeného rytíře, který měl ruku napřaženou a v ní držel jakési písmo. Král vzal písmo a četl je a shledal, že je mu dávana výstraha, neboť byl zženštilý a nevěrný. Potom vešli do druhého pokoje a tam našli hebrejská písmena, která pravila: „Tento dům jest jedním ze zázraků Hérkula.“ A když přečetli tento nápis, spatřili stříbrnou skříň, která byla uzavřena perlovým zámekem. Král řekl, že je zde to, co hledá a když byl zámek odlomen a skříň otevřena, našli pouze bílé plátno, složené mezi dvěma kusy mědi. Král je vzal a tu viděl tam namalované Maury s turbany a s prapory, s meči pověšenými okolo hrdel a s luky, připevněnými na sedlech. Nad postavami byl nápis, který oznamoval: „Až toto plátno bude otevřeno a tyto postavy spatřeny, tu muži, takto oděni, přemohou Španělsko a budou zde pány.“ — Překlad z „Chronica del Rey Don Rodrigo.“ I. 28—30. Pozn. aut.

*) Tímto orgánem se míní břicho, z něhož se často ozývaly věstecké hlasy u některých medijně založených osob, jak jsme uvedli shora. Ale to má také svou příčinu mystickou, neboť víme, podle „Druhého Mystického Slabikáře“, že pod pupkem se nalézá jedno z oněch důležitých center, ve kterých sídlí vnitřní oheň. Pozn. překl.

„Rozumím, rozumím!“ přerušil jsem ho. „Nemusíte mi nic dalšího vysvětlovat.“*)

„Pokud se týká temnoty některých prorocství,“ pokračoval vážně, „zdaleka nejsou stíny obvyklým rouchem pravdy? Zdali Bůh neráčí se skrývatí za temným závojem? A což svaté písmo, zdali není zastřeno temnotou, aby byli zmatení pyšní tak jako skromní v něm nalézají vůdce světla?“

„Je-li to vaší jedinou obtíží, synu, radím vám, abyste pokud možno nejdříve vstoupil do spojení s elementárními bytostmi. Shledáte, že jsou to bytosti velmi upřímné, učené, bohabojné a dobré. Radil bych vám, abyste počal se salamandry, neboť máte ve svém horoskopu Marse v nadhlavníku, což znamená, že ve všech vašich činech je velký díl ohně.“

„Pane,“ odvětil jsem, „domnívám se, že to vyžaduje trochu úvahy.“

„Vážím si vás za tuto odpověď,“ pravil, a položil mi ruku na rameno. „Uvažujte zrale a poraďte se s tím, který jest nazýván andělem velké rady. Jděte a věnujte se modlitbě a já přijdu do vašeho domu zítra o druhé hodině odpolední.“

Vrátili jsme se do Paříže a cestou jsme

*) Zde je také zmínka o skutečnosti, že síla, která se projevuje v plození, je totožná s tou, která, když je správně ovládnuta, stává se nástrojem znovuzrození a zbuduje duchovní čili sluneční tělo. Kabbalistická kniha „Zohar“ praví: „V lásce je tajemství božské jednoty; právě láska spojuje stupně vyšší s nižšími a láska pozvedá každou věc tam, kde vše musí býti jednotou.“

Pozn. aut.

zase hovořili o ateistech a volnomyšlenkářích. Nikdy jsem neslyšel důvodů tak podložených rozumem, aniž tak vznešených a krásných myšlenek, podírajících existenci Boha a směřujících proti slepotě lidí, kteří jdou životem, aniž se věnovali vážnému a nepřetržitému klanění Tomu, jemuž povinni jsme za vše a za zachování naší bytosti. Byl jsem překvapen povahou tohoto muže a nemohl jsem pochopiti, jak je možno, že je zároveň tak silný a tak slabý, tak obdivuhodný a tak směšný.

Rozmluva IV.

Očekával jsem hraběte de Gabalis u svého domu, jak jsme se uhlavili. Přišel v ustanovenou hodinu a oslovil mne s úsměvem:

„Nuže, synu můj, ke kterým z neviditelných bytostí vám poskytuje Bůh největší náklonnosti? Dával byste přednost spojení se salamandry, gnómy, nymfami nebo sylfami?“

„Dosud jsem se zcela nerozhodl k tomuto manželství, pane,“ odpověděl jsem.

„Co vás zdržuje?“ tázal se.

„Abych k vám byl upřímný, pane,“ řekl jsem, „nemohu se přemoci, neboť neustále se mi zdá, že tito obyvatelé elementů jsou děti satana.“

„Odpusť mu, ó Pane!“ zvolal. „Ó Bože světla, rozptyl temnotu, ve které je nevědomost a zvrácené vzdělání tvých vyvolených, o nichž jsi mi oznámil, že jsi je určil k velkým věcem! A vy, milý synu, nezavírejte dveří před pravdou, když k vám chce vstoupiti. Neodporujte jí. Vždyť to pravdu skoro uráží a měl byste jí upravití cestu. Pravda ví, jak si prolomí brány že-

lezné, a kam chce vstoupiti, opovrhuje i odporem. Proč se protivíte? Chtěl jste snad říci, že Bůh by neměl moci stvořiti v elementech skutečné bytosti, jak jsem je popsal?“

„Dosud jsem o tom nepřemýšlel,“ řekl jsem. „Ale když připustíme, že Bůh má tuto moc, jaký je důkaz, že to učinil?“

„Dovolte teď, abych vás o tom ihned přesvědčil. Zavolám sylfy a vy pak uslyšíte z jejich rtů, čím jsou a vše to, co jsem vám o nich řekl.“

„Naprosto ne, pane,“ zvolal jsem rychle. „Oložte takový důkaz, pokud nebudu přesvědčen, že tyto bytosti nejsou nepřátelé Boha, neboť nechtěl bych obtížit své svědomí...“

„Hleďme na nevědomost a falešnou zbožnost nynější doby! Proč pak nevymaží z kalendářů největšího poustevníka ze všech světců? A proč nespálí jeho soch? Což snad zaklínal sylfy a nemluvil s nimi jako s lidmi?“*)

„Domníváte se snad, že Sylf, který mluvil o své podstatě s tímto patriarchou, byl nějakým dítětem ďábla? Nebo snad tento neporovnatelný muž rozmlouval s ďasem o evangeliu? Chtěl byste ho snad obvinít, že zneuctil svatá mysteria, když o nich hovořil s bludným nepřitelem Boha? V tomto případě by ztratili Athanasius a svatý Jeroným všechn svůj lesk, když psali tak výmluvně chvalozpěvy o muži, který tak lidsky zacházel s čerty!“

„Kdyby byli považovali onoho sylfa za ďábla,

*) Zde mluví hrabě de Gabalis o svatém Antonínovi, jehož příběh budeme vypravovatí dále.
Pozn. překlad.

tu by buď utajili onu příhodu nebo by změnili smysl kázání světcova a také by byli změnili jeho kletbu nad Alexandrií! Nemám snad pravdu?“

„Je to pravda,“ pravil jsem, „a myslil bych, že bylo nejlépe, když neřekli nic dalšího.“

„Athanasius a Jeroným,“ odpověděl, „byli opatrní, aby řekli více, než co věděli. A kdyby i byli věděli vše — což jest nemožné, když nebyli z našich řad, — nebyli by ukvapeně prozradili tajemství mudrců.“*)

*) Svatý Antonín, zakladatel křesťanského klášternictví, se narodil v Egyptě v městě Coma, roku 251 a zemřel 356 po Kr. Událost, o které hrabě vypravuje, je napsána ve spise od sv. Jeronýma: „Život sv. Pavla I., poustevníka“, v kapitole VIII. A zní takto:

„Antonín byl překvapen a přemýšleje o tom, co spatřil, šel dále svou cestou. Za nedlouho vstoupil do skalnatého údolí, se všech stran uzavřeného, a tu spatřil jakéhosi mužíka s tlamou ohnutou, s růžky na čele a s nohama, podobnými nohám kozla. Když to Antonín spatřil, tu jako dobrý voják se chopil štítu víry a helmice naděje. Ale zmíněná bytost mu přes to nabízela ovoce z palmy, aby se posilnil na cestu, jako by tím chtěla nabízetí mír.

Když to Antonín viděl, zastavil se, a tázal se mužíka, kým jest. Odpověď, kterou obdržel, zněla: „Jsem bytost smrtelná a jsem jedním z obyvatelů pouště, které pohané, oklamání různými tvary a omylem zbožňují pod jmény faunů a satyrů. Jsem poslán jako představitel svého kmene. Prosíme vás, abyste se přimluvil ve svůj i v náš prospěch u Pána, jenž, jak jsme zvěděli, přišel spasiti svět a jehož slova hlaholí po celé zemi.“

Když slyšel Antonín tato slova, tu jeho staré

„Ale proč ne? Cožpak sylfové nenabídli sv. Antonínovi to, co jste vy nabídl mně?“

„Jakže?“ pravil hrabě se smíchem. „Sňatek? Což by to bylo vhodné?“

„Možná, že onen dobrý muž by byl takové nabídky nepřijal!“ odvážil jsem se říci.

„Ne, zajisté ne!“ pravil hrabě. „Nebot by to bylo pokoušením Boha, oženiti se v onom věku a žádati ho o děti.“

„Jakže?“ zvolal jsem, „což lidé se žení se sylfami, aby měli děti?“

„Tak?“ pravil, „cožpak je někdy dovoleno ženiti se za jiným účelem?“

„Nemyslím,“ řekl jsem, „že lidé v manželství takovém chtějí zakládati rodiny. Předpokládal jsem, že hlavním cílem při tom je poskytnouti sylfám nesmrtelnosti.“

tváře byly zality slzami na důkaz hlubokého vzrušení a proléval je z veliké radosti. Radoval se ze slávy Kristovy a ze zničení satana, a divě se, že rozumí řeči satyra, udeřil holi do země a pravil: „Běda tobě, Alexandrie, která místo Bohu se klaníš netvorům! Běda tobě, pusté město, do kterého se uchýlili všichni démoni světa! Co bys teď rekla? Zvířata mluví o Kristu a ty místo Bohu, se klaníš netvorům!“

Ale sotvaže domluvil, tu jako by měla cizí bytost křídla, — uprchla. Necht nikdo není nedůvěřivým k této události. Její pravda je podporována tím, co se stalo, když Konstantin byl na trůně, kterážto věc je osvědčena celým světem. Tehdy totiž jeden muž onoho druhu byl přivezen živý do Alexandrie a ukazován jako neobyčejná podivná lidu. Potom jeho neživé tělo, aby se nerozpadlo v letním vedru, bylo uschováno do soli a přineseno do Antiochie, aby je spatřil císař.“

Pozn. aut.

„V tom se mýlíte,“ odvětil. „Milosrdenství filosofů způsobuje, že nakonec dosáhnou sylfy nesmrtelnosti, ale příroda činí, že si žádají viděti je plodné. Kdykoliv byste chtěl, mohl byste tyto rodiny filosofů spatřiti ve vzduchu. Šťastný svět by byl, kdyby nebylo rodin jiných a když by nebylo dětí hříchů!“

„Co míníte dětmi hříchu?“ tázal jsem se.

„Jsou to, synu můj, veškeré děti, které jsou zrozeny obyčejným způsobem, jsou to děti, počaté z chťice těla a nikoliv z vůle boží, děti zloby a kletby, — slovem jsou to děti muže a ženy. Chcete mne přerušit a já vidím již, co chcete říci. Ano, vězte, že nebylo nikdy vůlí Pána, aby muži a ženy měli děti způsobem, jak to činí. Úmysl nejmoudřejšího Dělníka byl mnohem vznešenější. Chtěl, aby svět byl zalidněn jiným způsobem, než jak to vidíme. Kdyby nešťastný Adam nebyl hrubě neposlušen božího přikázání a kdyby se byl nedotkl Evy a kdyby se byl spokojil se všemi ostatními plody v zahradě radosti, s krásami nymf a sylf, tu svět by byl nedošel k takové hanbě, aby byl naplněn lidmi tak nedokonalými, že se zdají netvory u porovnání s dětmi filosofů.“

„Jak se zdá, pane,“ pravil jsem, „věříte, že Adamův přestupek byl něco jiného, než že pojedl jablko?“*)

*) O Evě a hadu. Prapůvodní elektrina sluneční síly, která je v polospánku v nitru každé lidské bytosti, byla známá Řekům, a nazývali ji ‚Speirema‘, totiž svinutý hod. A v Upanišádách, ve svatých Písmech indických, se praví, že leží svinuta jako spící had. (Kundalini.)

Ve třetí kapitole I. Knihy Mojžišovy je tato síla symbolisována jako had. „Lstivější než kterékoliv zvíře na poli, jež byl stvořil Bůh.“ Eva, když tato síla se v ní pohnula, byla pokoušena, aby jí zneužila. (Nesmíme zapomenouti, že Adam a Eva byli zcela jiné bytosti než my, neboť člověk nynější doby nemůže Hadí Síly nijak zneužít. — Pozn. překlad.) Je-li vedena dolů, k nižším tělesným centrům oplodňovacím a není-li posvěcena božským vědomím a zodpovědnosti k Bohu, tu Hadí Síla nebo Oheň přináší vědění zla. Je-li namířena vzhůru, k mozku, tu přináší znovuzrození a utváří nesmrtelné sluneční tělo, při čemž dává vědění dobra. Odtud dvojí působení sluneční síly je symbolisováno jako strom poznání dobra a zla.

(Poznání dobra a zla znamená v jiném smyslu dosažení individuality a poznání rovnováhy mezi dobrem a zlem, kteréžto pojmy jsou vždycky relativní. Co pro jednoho může být dobrem, je pro druhého zlem a naopak. Proto řekl Bůh vnitřním Slovem jednomu pokročilemu žákovi mystikovi v Praze ještě několik let před tím, než nastoupil mystickou cestu: „Učiním tě jazyčkem na své váze!“ Tato slova naznačují přesně, že ten, kdo dosáhl znovuzrození a spojení s Bohem, dosáhne také vědění dobra a zla, totiž přesné poznání obou těchto směrů, které jinak nejsou ve světě v rovnováze, pokud lidé nedosáhli posvěcení a spojení s Bohem. Jinými slovy je ten, kdo dosáhl znovuzrození a nesmrtelnosti soudcem všech ostatních lidí, poněvadž je mu Bohem dána neomylnost a spravedlnost. U onoho mystika bylo to zaslíbení, které se někdy v budoucnu musí vyplnit. — Pozn. překl.)

Kletba Pána nad hadem: „Po břiše se budeš plaziti a prach budeš jísti po všechny dny svého života.“ se vztahuje na skutečnost, že v jistém období lidského vývoje musí zůstatí člověk v nevědomosti stran zákona, který řídí tohoto Hada (Sluneční Sílu).

„A já postavím nepřátelství mezi tebou a ženou a mezi semenem tvým a semenem jejím. Ona potře hlavu tvou a ty úklady budeš činiti její patě.“ V onom stupni vývoje člověk musí, neznaje zákona Hadí Síly šlapati jej nohama, poněvadž nemá ponětí o ohromných posvátných vlivech sluneční síly, a ona činí patě člověka obrazně úklady, poněvadž pata jest ona část lidského těla, která je zemi nejbliže a neznalost této síly činí člověka tělesně smrtelným.

(V tom je právě obsažena kletba boží. Nevědomost lidí způsobuje, že nevědí, jaký mají před sebou vznešený cíl, a nevědomost, ve které jsou zákonem udržováni, způsobuje, že se pachtí za chimérami, místo aby kráčeli za světlem božím. Ostatně historie Adama a Evy v ráji a scéna s hadem a jablkem má ještě zcela jiný význam pro toho, kdo se vydal na Cestu mystickou. Vše to, co je líčeno v Bibli na onom citovaném místě, jsou vysoké mystické stavy, jejichž význam může poznati jenom ten, kdo je zažil. Jsou to nejhlubší mysteria, k nimž obdrží klíč jenom žák, který si jej musí sám vydobíti úsilovnou prací a pak je rozřeší. Strom poznání dobra a zla je také symbolem pro poznání mystiky a magie, (kteréžto poslední lze zneužívat ke zlu) neboť „požitím jablka“ je symbolicky naznačeno nabytí psychických sil, jimž Indové říkají „siddhis“. Ale v ráji byl ještě druhý strom, který sluje „stromem života“. A tento strom dával nesmrtelnost. A tento strom života je v každém člověku — je to páteř s míchou, ve které jsou zauzliny, které se jinak jmenují „květy“ — v Indii „lotusy“. Rozkvět tohoto stromu v člověku znamená dosažení nesmrtelnosti. Další podrobnosti a výklady o těchto důležitých předmětech budou uveřejněny v dalších dílech „Bible ve světle mystiky“, které budou jednati a vysvětlovati knihy Starého Zákona.) — Pozn. překlad.

(A Hospodin pravil: Hle, člověk se stal jako jeden z nás a poznal dobro a zlo a nyní by

„Snad nejste tak prosté myslí, abyste se domníval, že historii s jablkem nutno brátí doslovně?“ řekl hrabě. „Vězte, že svatá řeč užívá nevinných obrazů, abychom neměli nevhodných představ o věcech, které způsobily celé neštěstí lidského pokolení. Když na př. Šalamoun řekl: „Vystoupím na palmu a sklidím s ní plody,“*) měl na mysli něco zcela jiného než datle. Tato řeč, posvěcená anděli a ve které pějí hymny živému Bohu, nemá výrazů pro to, co naznačuje symbolicky jablko a datle.“

„Ale mudrci snadno luští tyto symboly. Vidí-li, že Eva nebyla trestána na chuti a ústech a že byla stížena bolestmi při rození, pozná, že ono ochutnání nebylo přečinem. A když odhalili, co bylo prvním hříchem, když první hříšníci pečlivě zakrývali určité části svého těla listím, vyvozují z toho, že Bůh nechtěl, aby se lidé množili známým nízkým způsobem. Ó, Adame, neměl jsi plodit lidi jen takové, jako jsi byl sám, a měl jsi rozmnožovati jen hrdiny nebo obry.“**)

mohl vztáhnouti ruku a jisti také se stromu života a žiti na věky. Zde strom života je symbolem probuzené Sluneční Síly, aby vytvořila nesmrtelné sluneční tělo. (Toto tělo se tvoří, jak známo všem mystikům, ihned, jakmile se počal v nitru žáka nový život a je to doprovázeno velmi přiléhavými a velmi zvláštními úkazy na těle.)

Pozn. překlad.

*) „Píseň Šalamounova.“ VII. 8.

Pozn. aut.

**) Zakrývání generativních orgánů listím, jak popisuje bible, znamená potlačení kámy, která přináší nízké pudy lidské a také na příklad jídlo a pití a jiné věci. Kama, které nezná

„Ach, a jakou výhodu by mělo z tohoto zvláštního pokolení?“ tázal jsem se.

„Tu, že by poslouchalo Boha,“ odpověděl, „a že by se dotýkalo jen nymf, gnomů, sylf a salamandrů. A tak by se rodili jenom hrdinové a svět by byl oživen zázračnými lidmi, plnými síly a moudrosti. A Bůh nám dal milost, že vidíme onen rozdíl a že známe také děti, zrozené podle Jeho úmyslů.“

„A tyto děti, pane, zrozené z bytostí elementárních, jsou někdy viditelné? Je-li tomu tak, tu někteří učenci, kteří citují sv. Augustina, Jeronyma a jiné, se klamali, když věřili, že žádní potomci nemohou vzniknouti z lásky duchů k ženám, nebo ze vztahu mužů k jistým démonům, které se nazývají Hyfialtes.“

„Lactanius to věděl lépe!“ odvětil hrabě, „a opatrný Tomáš Aquinský řekl učeně, že takové styky mohou býti nejen plodné, nýbrž že děti takto zrozené mohou býti mnohem vznešenější a hrdinnější podstaty. Kdyby vám bylo libo, mohl byste čísti o vysokých skutečích mocných a slavných mužů, o nichž Mojžíš praví, že se zrodili tímto způsobem.“*)

první lidé, poněvadž jejich těla byla nehmotná, způsobuje, že člověk je nyní polobohem a polozvířetem. Její „zakrytí“ znamená zase vývojový postup do výše. Veškeré tyto výklady jsou psány jenom s jednoho hlediska, neboť kabbalisticky a mysticky znamená Eva vlastně božskou duši čili buddhi a z tohoto aspektu vypadá pak celá biblická alegorie zase zcela jinak.

Pozn. překl.

*) „A byli obrové na zemi v oněch dnech. A také potom, když synové boží přišli k dee-

„Máme o nich zprávy v knize, kde jsou popisovány války boží, a sice ve XXI. kapitole Knihy Numeri. (IV. Kniha Mojžíšova.) Představte si, jaký by byl svět, kdyby všichni jeho obyvatelé byli jako Zoroaster.“

„Jakže?“ pravil jsem, „Zoroaster, o kterém lidé říkají, že byl vynálezcem nekromancie?“

„Ano, o němž nevědomci napsali takovou pomluvu!“ pravil hrabě. „Měl čest býti synem salamandra Oromasise a Vesty, manželky Noemovy. Žil 1200 let, byl nejmoudřejším vladařem na světě a byl pak svým otcem Oromasidem unesen do oblasti salamandrů.“

„Nepochybuji, že Zoroaster s Oromasidem jsou v oblasti ohně,“ řekl jsem, „ale nerad bych urazil tak Noema, jako jste to učinili vy.“*)

„Urážka není tak veliká, jak se domníváte,“ odpověděl hrabě. „Všichni vaši patriarchové považovali za velkou čest státi se otcí těchto dětí, které synové boží si brali za manželky, ale vidím, že je to pro vás mnoho. Vratme se k Oromasidovi. Vesta, Noemova manželka ho milovala.

rád lidským, rodily jim děti, a z nich se stali mocní muži, kteříž ode dávna byli, muži na slovo vzatí.“ Genesis VI., IV. Pozn. aut.

*) O knize „Válek Hospodinových“ nutno říci: „O čemž je psáno v knize válek Hospodinových, co činil na Rudém moři a na Arnonských potocích.“ (Čtvrtá Mojž. XXI., 14.) To jest jediné známé místo z tohoto díla. Znalci hebrejštiny soudí z tohoto nadpisu, že Kniha „Válek Hospodinových“ obsahovala zpěvy, oslavující vítězství Israelitů za vedení Hospodina. Moderní kritikové považují verše 17–18 a 27 ve IV. Knize Mojžíšově, jakož i následující verše za výňatky z této ztracené knihy. Pozn. aut.

Tato Vesta po smrti se stala geniem Říma a svatý oheň, který na její přání byl zachováván pannami s takovou pečlivostí, byl vlastně ke cti jejího milence salamandra. Kromě toho Zoroaster praví, že z jejich lásky vznikla dcera vzácné krásy a moudrosti, božská Egeria, od které Numa Pompilius obdržel svoje zákony. Pohnula Numu, kterého milovala, aby vystavěl chrám Vestě, její matce, v němž byl udržován svatý oheň. To se stalo na počest jejího otce Oromasise. To je pravda, týkající se bajky o nymfě Egerii, pověst, kterou zpracovali římsí básníci a historikové.“*)

„Noe, který byl vysokým zasvěcencem, viděl onen vztah Vesty k salamandroví Oromasidovi,

*) K této stati je třeba vysvětlení. U všech národů existuje tradice o velké potopě. (Viz také velké a krásné dílo Američana Donellyho: Atlantis, předpotopní svět, přeložený do češtiny. — Pozn. překl.) V pokročilejších civilizacích a náboženských soustavách byla zbudována hluboká alegorie této okolnosti, jejíž mysterium je poněkud osvětleno hrabětem de Gabalis. (Potopa světa má také mystický význam, jak vědí všichni naši žáci.) Poněvadž Oromasid znamená ono Slunce za sluncem a protože Vesta je podstatou veškerých věcí, znamená, když řekneme, že Vesta je nevěstou Oromasidovou totéž, jako bychom řekli, že Vesta jest ženský nebo negativní aspekt prapůvodní Síly ohnivě. A tak Noe jest symbolem duchovního vývoje člověka ve vztahu k božské síle v jejím aspektu kladném a záporném a když tyto dva aspekty se spojí, zrodí se v člověku sluneční vědomí na zemi, jestliže neodporuje boží vůli. Zoroaster a Egeria jsou znaky nejvyššího projevu této Síly (Kundalini). Pozn. aut.

který byl knížetem ve své říši a přemluvil své tři syny, aby rovněž dali svoje ženy knížatům tří ostatních živlů. A tak za krátkou dobu byl svět obydlen hrdiny tak učenými, krásnými a podivuhodnými, že jejich potomci, oslnění jejich ctnostmi, je považovali za bohy. Jeden ze synů Noemových, vzpíral se svému otci a nemohl odolati půvabům své manželky, jako to učinil Adam u Evy. Byl to Cham. Ale tak jako činem Adamovým se zatměly duše všech jeho potomků, tak Chamovo potomstvo, proto, že se vzdal sylfy, bylo označeno tělesně a odtud přišla strašná černá pleť Ethiopů a jiných ohyzdných lidí, kteří žijí v horských krajích země, — tak praví kabbalisté.“

„Vykládáte zde velmi podivné fantasie, pane,“ pravil jsem v podivení nad těmito výklady, „a vaše kabbala podivně osvětluje starodávné věci!“

„Ano, podivně,“ odpověděl. „Ale bez ní by bylo Písmo, dějiny a báje a celá příroda temnými a nesrozumitelnými. Vy na příklad věříte, že potupa, kterou Cham učinil svému otci, je míněna doslovně. Ale ve skutečnosti to bylo něco zcela jiného. Noe odešel z archy a když pozoroval, že jeho manželka Vesta se stala mnohem krásnější svou láskou k Oromasisovi, zamiloval se vášnivě do ní znovu. Cham, obávaje se, aby jeho otec nezalidnil zemi potomstvem tak černým jako byli jeho Ethiopové, chopil se jednoho dne příležitosti, když stařec se napil vína, a nemilosrdně ho zohavil. Vy se smějete?“

„Směji se Chamově nestoudné horlivosti!“ řekl jsem.

„Raději,“ odpověděl, „se obdivujte laskavosti salamandra Oromasisa, který nebyl žárlivý, poněvadž měl soucit se zhanobením svého soupeře. Naučil svého syna Zoroastra, který jinak je znám jménem Jafet, jménu všudypřítomného Boha, a sice onomu jménu, které vyjadřuje jeho věčnou plodnost. Jafet pronesl toto strašné jméno Jabamiah šestkrát střídavě se svým bratrem Sémem, kráčeje při tom po zadu k patriarchovi a tím starého muže úplně uzdravili. Tento nepochopený příběh způsobil, že Řekové se domnívali, že jejich nejstarší bůh byl zohaven svými dětmi, ale pravda je to, co jsem pravil.“*)

*) Ono jméno bylo vysloveno šestkrát, protože tu bylo třeba vytvořiti nanovo něco, co bylo ztraceno. Za šest dní byl stvořen svět — odtud toto magické pravidlo. Chůze po zadu patří také k jistým magickým rituálům.

Pozn. překl.

Pokud se týká svatých jmen, praví o nich Platón v Cratylovi a Philobovi, že je třeba vzývat je s větší úctou než sochy bohů nebo jejich obrazy, poněvadž je mnohem více moci boží utajeno v duši, zvláště, je-li inspirována s hůry než v tom, co je vytvořeno lidskou rukou. Proto svatá slova v magických operacích nemají svou moc v sobě, ale, poněvadž to jsou slova z okultní božské Síly, která jimi působí z duše těch, kteří jich užívají a kteří vírou v ně jsou zaníceni. Tajemná moc boží je vedena pak těmito lidmi jako vhodnými nádobami, jestliže mají uši očistěné vírou a tak čistým voláním jmen božích jsou tito lidé zároveň božími stánky. Kdokoliv tedy tak užívá jmen božích s čistou myslí a v tomto směru, může vykonávati věci zázračné. — „Cornelius Agrippa z Nettesheimu,“ „Tři knihy o okultní filosofii.“

Pozn. aut.

„Z toho vidíte, oč je vyšší morálka oněch živlových bytostí, než naše. Ale je větší u salamandrů než u nymf a sylfid. Žárliвість poslednějších je krutá, jak vypravuje Paracelsus v jednom případu, jehož byl svědkem celý Stauffenberg. Jeden filosof, s nímž žila jedna nymfa, získavši od něho nesmrtelnost, byl jí nevěrný a zamiloval se do pozemské ženy. Když seděl u oběda se svou milenkou, objevila se ve vzduchu nejkrásnější nožka, jakou kdo viděl na světě. Neviditelná milenka se chtěla ukázat přátelům nevěrného milence, aby dokázala, jakou krivdu jí činí, když dává přednost jiné. Ale potom ho rozhněvaná nymfa na mostě usmrtila.“*)

„O, pane,“ zvolal jsem, „to postačí, abych byl naplněn nepřekonatelným odporem k takovým ženám!“

„Přiznávám,“ odpověděl, „že jejich něžnosti jsou poněkud prudké povahy. Ale když i smrtelná žena někdy usmrcuje svého milence nevěrného, nesmíme se diviti, že bytosti tak krásné a věrné upadnou někdy do vášnivosti, zvláště, když od nás jen žádají, abychom se vzdali žen lidských, jejichž nedokonalostí nemohou snést a když nám dávají úplnou volnost, abychom milovali tolik z jejich vlastních řad, kolik je nám libo. Dávají přednost nesmrtelnosti svých družek, než zájmům vlastním.“

„Přece však, pane,“ řekl jsem, „je podivné, že je známo jen tak málo případů o tom všem!“

*) Paracelsus: Liber de Nymphis, Tractatus IV. Pozn. aut.

„Je jich velký počet, milý synu,“ odvětil, „ale lidé jich buď nedbají nebo jim nevěří. A ve skutečnosti nejsou ony případy správně vykládány pro nedostatek vědomostí. Lidé přisuzují démonům vše to, co by měli přisuzovat bytostem elementárním. Malý gnom byl milován slavnou Magdalenou z Kříže, která byla abatyší kláštera v Kordově ve Španělich. Jejich svazek se počal, když jí bylo dvanáct let a trval pak po třicet let. Její nevědomý zpovědník přemluvil Magdalenu, že její milence je nějakým šotkem a donutil ji, aby žádala papeže Pavla III. za absoluci. Ale není možno, aby to byl démon, neboť celá Evropa věděla o mnohých zázracích, které se děly přičiněním svaté dívky, jak popisuje Cassiodorus Regius, a které by se jistě nebyly děly, kdyby byla měla svěťice styky s ďáblem. Týž nevědomý doktor by byl jistě také řekl, že i sylf, který dosáhl nesmrtelnosti s mladou jeptiškou Gertrudou z Nazaretského kláštera v diecési Kolínské, byl také nějakým ďáblem.“*)

„Jistě jím byl!“

„Ach, synu můj,“ pokračoval hrabě rozmarně, „kdyby to byl ďábel, nebylo by to prazádným neštěstím, když dovedl provádět s dívkou třináctiletou takové „intriky“, že jí přiměl, aby mu psala milostné dopisy, jaké byly nalezeny

*) Cassiodorus žil od r. 1530—1594. Jeho obrana Magdaleny z Kříže je ve vzácném díle, jež pojednává o IV. kapitole Sv. Matěje, z r. 1573. — Vyšlo ve Frankfurtu.

(Podle díla Jana Wiera: „Opera Omnia“, Amsterdam, 1660, str. 305. Pozn. aut.)

při vyšetřování v jejím kufříku! Buďte ujistěn, že ďábel, jehož oblast je smrt, má mnohem smutnější zaměstnání a že spíše se zabývá nenávistí, — ale tak lidé zavírají oči před pravdou. Nalézáme na příklad ve starých tradicích, že Romulus, jak vypravuje sám Titus Livius, byl synem boha Marse. Spektikové říkají, že je to báj a theologové zase, že byl synem nějakého ďábla incuba!“*)

„Ale my, kteří známe přírodu, a kteří jsme byli povoláni Bohem z temnoty do jeho zářného světla, víme, že t. zv. Mars byl salamandr, v jehož očích mladá Sylvie našla zalibu, a jenž ji učinil matkou slavného Romula, hrdiny, který, když byl založil své nádherné město, byl unesen svým otcem v ohnivém voze jako Zoroastr Oromasisem.“**) Jiný salamandr byl

*) Incubové a sucubby jsou satanské bytosti, které udržují nečisté styky s lidmi. Někdy jsou to však také astrální bytosti zemřelých. Příkladem těchto styků je známo překladateli velmi mnoho i z moderní doby. Viz také: Karel Weinfurter, „Odhalená Magie“, nákladem A. Hynka v Praze, nebo v Edici Psyche, Vinohrady, Šumavská 7.

Pozn. překl.

**) Plutarch ve svém spise o Isidě a o Osiridovi praví, že podle názorů nejstarších mudrců „se narodil Oromasis z nečistšího světla.“

Zrození Servia Tullia bylo tak zázračné jako prosté. Služka královna, Ocrisia, která byla kdysi zajata s jinými v Corniculum, když přinášela domácímu geniu koláče jako obět, spatřila zjev boha v ohni na krbu. Bylo jí proto nařizováno, aby se oblékla jako nevěsta a aby se uzavřela v kapli. Potom otěhotnila bohem a mnozí Římané nazývali domácího genia otcem Servia. Jiní říkali, že to byl bůh ohně Vulkan.

otcem Servia Tullia. Titus Livius, jsa oklamán podobností, praví, že to byl bůh ohně. A nevědomci usuzují o něm tak, jako o otci Romula.“

„Také slavný Herakles a nepřemožitelný Alexander byli syny slavných sylfů. Historikové, nevědouce o tom, říkají, že jejich otcem byl Jupiter. Ale jak jste zvěděl, jeví se tyto sylfové, nymfy a salamandři jako božstva. Takovým byl božský Plato, slavný Apollonius z Tyjany, Herakles, Achilles, zbožný Eneáš a slavný Melchisedech. Víte snad, kdo byl otcem Melchisedecha?“

„Nevím,“ řekl jsem, „vždyť ani sv. Pavel toho nevěděl.“

V oné době se stal v paláci zázrak zjevem i následky. Vypravují, že hlava chlapce, který se jmenoval Servius Tullius, když byl v hlubokém spánku, zahořela ohněm před mnohými lidmi. Při tom nastal veliký hluk, takže královská rodina byla probuzena. A když služkové přinesli vodu, aby uhasili oheň, tu je královna zadržela a jakmile zmatek ustal, nařídila, aby chlapec nebyl rušen, až se probudí sám. Jakmile se hoch probudil, zmizel oheň. Potom Tanaquil, vzavši svého manžela na soukromé místo, pravila: „Pozoruješ tohoto chlapce, kterého vychováváme tak nízkým způsobem? Buď ujistěn, že později nám bude světlem v protivenství a že bude ochráncem našeho paláce v neštěstí. Proto od této chvíle hledme cvičiti tohoto mladíka, který se může státí velkou ozdobou veřejně i soukromně.“ Od této chvíle zacházeli s chlapcem jako s vlastním a poučovali ho v uměních, jimiž muži dosahují vysokých stupňů. Věc byla prováděna snadno, protože byla bohům příjemná. — (Titus Livius, Dějiny Říma, kniha I., kapitola 39.)
Pozn. aut.

„Řekněte raději, že toho neřekl,“ odpověděl hrabě, „a že mu nebylo dovoleno odhaliti toto kabbalistické mysterium. Věděl však dobře, že otcem Melchisedecha byl sylf a že král Salemský byl počat v arše manželkou Séma. Obětní metoda tohoto velekněze byla táž, jaké naučila krále Numu jeho sestřenice Egerie, totiž klánění se nejvyššímu Bohu bez obrazu nebo sochy. Z toho důvodu, když se stali Římané později modloslužebníky, spálili svaté knihy Numy, které mu diktovala Egeria. Prvním bohem Římanů byl pravý Bůh a také jejich oběti byly pravé, obětovali chléb a víno nejvyššímu Vládci vesmíru. Ale vše to během času bylo zvráceno. A na základě této správné oběti dal Bůh tomuto městu vládu světa. Táž oběť, kterou Melchisedech — —“*)

„Pane,“ přerušil jsem ho, „prosím vás, nemluvme o Melchisedechovi a o sylfovi a o oběti chleba a vína. Zdá se, že tyto důkazy jsou trochu vzdáleny. Rád bych slyšel novější.“

„Prosím Boha,“ zvolal hrabě s pohnutím, „který zná vše, aby si ráčil nevšímati nevědomých, kteří chtějí rozhodovat o věcech, jichž neznají! Na příklad Jesuita Delrio vypravuje naivně mnoho podobných dobrodružství, ale nenamáhá se vysvětliti jich fysicky, a vymyká se všemu, čímž říká, že tito sylfové byli démoni. Ó, jaká jest pravda v tom, když se říká, že naši největší doktoři vědí často méně než

*) Podle Plutarcha neměli Římané v prvních jednostosedmdesáti letech ve chrámech žádných soch.
Pozn. překl.

pošetilé ženy! Naučte se býti pokorným, synu můj, chcete-li vniknouti do svaté noci, která obklopuje pravdu. A dejte se poučiti mudrci, kteří praví, že ďablové nemají v přírodě žádné moci, poněvadž jsou uzavřeni do hlubiny propasti.“

„Když vám na příklad řeknou, že božský Apollonius byl počat čistě a že jeden z nejušlechtlejších salamandrů sestoupil, aby ho učinil nesmrtelným s jeho matkou, nazval byste onoho salamandra démonem a dával byste ďablovi slávu, že byl otcem jednoho z největších mužů, kteří kdy vyšli z našich filosofických sítků!“

„Ale pane,“ poznamenal jsem, „týž Apollonius má pověst největšího čaroděje!“

„Vizme,“ zvolal hrabě, „to je zase podivuhodný výsledek nevědomosti a nevzdělanosti! Poněvadž naše chůva nám vypravovala pohádky o čarodějích, tu každý neobyčejný úkaz může býti jen dílem ďablovým. Apollonius se nezrodil z člověka, — rozuměl řeči ptáků a byl spatřován ve stejné době na různých místech světa. Zmizel v přítomnosti císaře Domitiana, který mu chtěl uskodit a svým uměním vzkřísil jednu dívku z mrtvých. V Efezu při velkém shromáždění lidí ze všech částí Asie, oznámil, že v téže hodině byl usmrčen v Římě tyran. Ale svatý Jeroným a svatý Justin mučedník praví, že byl pouze filosofem. Ovšem chůvy říkají, že byl čarodějníkem. A tak se věří, že Jeroným a Justin a kabbalisté jsou v klamu, ale pošetilé ženy mají pravdu!“

„A když čtete, že slavený Merlin *) byl neposkvrněně počat jednou jeptiškou, dcerou krále Velké Britanie a že předpověděl budoucnost jasněji než kdokoliv jiný, neříkejte jako jiní lidé, že byl synem ďábla, poněvadž nikdy nic takového se nestalo.“

„A měl byste tak málo úcty k rodině Lusignanů, že byste se domníval, že vaše hraběnka de Poitiers má rodokmen ďábelský? Co říkáte jejich slavné matce?“

„Domnívám se skutečně,“ prohlásil jsem, „že mi chcete vyprávět pohádku o Melusině?“

„Ó,“ odpověděl, „jestliže popíráte příběh o Melusině, myslím, že jste předpojatý. Ale pak byste musil spálit knihy slavného Paracelsa, který ujišťuje asi na šesti místech, že nic není jistější nad pravdu, že Melusina byla nymfou. A musíte také nazvat lháři vaše dějepisce, kteří praví, že od jejího zmizení, kdykoliv její potomstvo je ohroženo nějakým neštěstím, nebo když by král francouzský měl zemřít nějakým neobvyklým způsobem, objevuje se vždycky ve smutku na veliké věži hradu Lusignan, který zbuďovala. A tak byste jednal na odpor proti všem jejím potomkům.“

„Myslíte, pane,“ řekl jsem, „že tito šlechticové by chtěli stopovat svůj původ k sylfám?“

*) Merlin byl podle tradice slavný magik v Anglii za doby neméně slavného krále Artura, který založil mystickou společnost rytířů okrouhlého stolu. Slavné tradice této společnosti se týkají také sv. Grálu. Postavy z některých velkých oper Wagnerových, jako Lohengrina a Parsifala patří rovněž do této doby.

Pozn. překl.

„Činili by to jistě, kdyby měli kabbalistické světlo. Děti zrozené tímto způsobem jsou šťastnější, moudřejší, statečnější a mají více požehnání od Boha. Není to lépe než domnívat se, že naším praotcem byl nějaký bídný šotek nebo Asmodej?“

V témž okamžiku přišel sluha a pověděl nám, že mne přišel navštívit jistý mladý šlechtic.

„Nerad bych, aby mne spatřil,“ poznamenal hrabě.

„Prosím za odpuštění, pane,“ namítl jsem, „ale jak můžete soudit podle jména tohoto šlechtice, nemohu se dát zapřít. Chtěl byste snad vstoupit do tohoto pokoje?“

„Nestojí za to,“ řekl, „učiním se neviditelným.“

„Ach, pane,“ zvolal jsem, „nechci žertovati s takovými pekelnými silami!“

„Jaká to nevědomost!“ řekl hrabě s úsměvem a krče rameny. „Což nevíte, že chceme-li se stát neviditelnými, je pouze třeba postavit před sebe opak světla?“ Potom vstoupil do vedlejšího pokoje a mladý šlechtic vešel skoro v témž okamžiku.

Rozmluva V.

Když onen šlechtic odešel, pokračovali jsme v hovoru.

„Pravím vám vážně, pane,“ řekl jsem, „domníváte se skutečně, že tito elementálové jsou tak zbožní, jak jste kdysi pravil?“

„Ano — a velmi touží po božství. Důkazem toho jsou jejich vědomosti o božských věcech a jejich modlitby.“

„Mají také modlitby?“ tázal jsem se.
„Mohl bych snadno ukojit vaši zvědavost a upozornuji vás jen na modlitbu, kterou nám zůstavil Porfyrius, — modlitbu salamandrů!“*)

„Ale povím vám ještě více,“ pravil hrabě, „zvláště to, že ďábel je velkým nepřítelem nymf, sylfů a salamandrů. Pokud se týká gnomů, není jeho nenávisť proti nim tak veliká, poněvadž jak víte, gnomové jsou zděšeni vytím ďáblů, kteří jsou uzavřeni ve středu země a proto dávají raději přednost zůstatí smrtelnými, než aby se vydávali mukám, že by byli v nesmrtnosti trápeni hlasy ďábla na věky. A tak se stává, že gnomové a ďáblové, protože jsou sousedi, jsou v dostatečných stycích. Démoni přemlouvají gnomy, kteří svoji povahou jsou člověku přátelští, že by prokázali člověku velikou službu a že by ho vysvobodili z velikého nebezpečí, kdyby ho donutili, aby se vzdal nesmrtnosti. Na výměnu slibují člověku, kterého by mohli přemluvit, že mu opatří vše, co si bude přát, že odvrátí od něho nebezpečí života v určitém období, anebo že mu přispějí jakýmkoliv jiným způsobem, — když by uzavřel takovou bídnou smlouvu. A tak ďábel jako tvor zlý prostřednictvím gnomů způsobuje, že duše takového člověka se stává smrtelnou a že ho zbavuje práva na věčný život.“

„Pak tedy, pane,“ zvolal jsem, „jest váš názor, že tyto smlouvy, jichž známe tolik, nejsou uzavírány ďáblem vůbec?“

*) Tato modlitba skutečně existuje.
Pozn. překl.

„Nikoliv, dojistá ne!“ odpověděl hrabě. „Což nebyl kníže temnoty vyhnán? Není snad uzavřen? Není spoután? Může snad vystoupiti do oblasti světla, aby zde rozšířil svoji temnotu? Proti člověku nemůže nic. Démon může jenom inspirovati gnomy, svoje sousedy, aby přicházeli a činili tyto návrhy lidem, o kterých má strach, že by byli spaseni, a sice jen proto, aby jejich duše zemřely s těly.“*)

„Pak tedy,“ pravil jsem, „duše podle vašich názorů umírají?“

„Ano.“

„A nejsou snad ti, kteří uzavírají takové smlouvy, prokleti?“

„Nemohou býti prokleti,“ řekl, „neboť jejich duše umírají s těly.“

„Ale pak snadno unikají a jsou lehce trestáni za takový ohavný zločin, když se vzdali záchranné milosti křtu a lásky našeho Pána.“

„Říkáte, že jsou lehce potrestáni?“ tázal se hrabě, „když se vracejí do temné propasti nebytí? Vězte, že je to větší trest, než kdyby byli prokleti a že zůstává přece jenom milost boží v jeho spravedlnosti hříšníkům v pekle. — Je to velká milost, že nejsou ztraveni ohněm,

*) A Bůh řekl k Rafaelovi: „Jdi, Rafaeli, a spoutej Azalzela, spoutej mu ruce i nohy a uvrhni ho do temnoty. Otevři propast, která je na poušti u Dudaelu a jdi a uvrhni ho tam. Pokryj ho ostrými a hrbolatými kameny. Vyvolej okolo něho temnotu, ve které bude sídlit na věky. Zastři jeho zrak, aby neviděl světla a aby mohl býti vyveden v den soudu, aby pak byl stráven ohněm.“ — Kniha Henochova.
Pozn. aut.

který je páli. Neexistence je větší zlo, než peklo. A o tom právě mudrci káží gnómům, když se shromáždili, aby pochopili, že činí zlo, když dávají přednost smrti před nesmrtelností. Někteří z nich se dají přemluvit a my je pak spojujeme s našimi dcerami.“

„Pak tedy, pane, poučujete podzemní bytosti?“ tázal jsem se.

„Proč ne? Jsme učitelé nejen jejich, nýbrž i obyvatelů ohně, vzduchu a vody. A poněvadž jsou osvícenější a jemnější než průměrné lidstvo, chápají božské pravdy mnohem snadněji.“

„Musí to býti opravdu krásné,“ odpověděl jsem vesele, „když takový kabbalista sedí u katedry a když káže těmto pánům!“

„Budete mít toto potěšení, kdykoliv vám bude líbo, a kdybyste chtěl, mohl bych je povolati třeba dnešní noci. Tato shromáždění obyvatelů všech živlů, byla často příčinou, že lidé je považovali za čarodějnické schůzky. Ve skutečnosti však shromáždil některý mudrce tyto bytosti, aby jim kázal a aby je poučoval. Na příklad slavný kabbalista Zedechias*) za vlády vašeho Pépina, si umínil, že přesvědčí svět, jak elementy jsou obývány. Poradil sylfám, aby se ukázaly ve vzduchu každému. A ony to učinily. Tyto bytosti byly viděny ve vzduchu v lid-

*) Byl to židovský lékař, žijící v IX. století po Kr. Byl oblíbený lékař císaře Karla Lysého. Praví se o něm, že byl tak velkým čarodějem, že v přítomnosti celého dvora snědl celou fůru sena i s vozkou a koni. A jindy zase létal ve vzduchu, kolem zámku. Pozn. aut.

ské podobě — někdy se ukazovaly v oděni vojenském na pochodech a jindy tábořily pod nádhernými stany. A jindy zase se objevily na podivuhodně zbudovaných vzdušných lodích, které pluly v celých zástupech. Ale co se stalo? Domníváte se, že nevědomci poznali podstatu těchto zjevů? Nikoliv, lidé se domnívali, že čarodějníci se zmocnili vzduchu, aby probouzeli bouře a krupobití. Učení theologové byli téhož názoru. Z toho vidíte, že lidé se poučiti nedají.“

„A když sylfové viděli, že obyvatelstvo, jakož i korunované hlavy jsou jimi poplašeny, rozhodli se, že rozptýlí tyto nesprávné názory a že budou unášeti lidi ze všech míst, aby jim ukázali svoje krásné ženy a svůj způsob vlády, a že je potom zase postaví na zem. A tento svůj plán provedli. Ale lid přechal, kdykoliv spatřil je sestupovati na zem, domnívaje se, že to jsou čarodějníci.“

„Jednoho dne, abych uvedl nějaký příklad, stalo se u Lyonu, že byli viděni tři muži a jedna žena, jak sestupují s jedné vzdušné lodi. Celé město se shromáždilo a všichni lidé volali, že jsou to čarodějníci, posláni Grimaldem, vévodou z Beneventa, který byl nepřítelem Karla Velikého, aby zničili úrodu ve Francii. Nadarmo čtyři ti nevinní lidé chtěli lid přesvědčiti, že jsou jejich krajany a že byli před krátkou dobou uneseni jakýmsi zázračnými lidmi, kteří jim ukázali nevidané divy. Zároveň chtěli vyprávěti, co spatřili. Ale lidé neslyšeli jejich obrany a chtěli je již hoditi do ohně, když v tom důstojný lyonský biskup Agobard přiběhl, slyše hluk, a když slyšel obžalobu oněch

lidí, jakož i jejich obranu, prohlásil, že oboje jest nesprávné. Řekl, že není pravda, jako by tito lidé spadli s nebe, a že to, co říkají, je nemožné.“

„Lid věřil dobrému otci Agobardovi více než svým očím. A upokojil se a propustil čtyři přátelé sylf a tak svědectví oněch čtyřech bylo nadarmo.“

„Nicméně, ti čtyři lidé vyprávěli, co spatřili a to neslo svoje ovoce. To znamená, že mezi ženami oné doby nalezlo to víry a tak z milosti boží se mnoho sylfů stalo nesmrtelnými. Také mnoho sylfid dosáhlo nesmrtelnosti z vyprávění oněch tří mužů a odtud pochází tolik příběhů o vilách, které naleznete v milostných legendách z doby Karla Velikého a z časů následujících.“*)

„Ale veškeré tyto t. zv. víly byly pouze

*) Pokud se týká oněch čtyř vyslanců sylfů, uvádíme toto: Viděli jsme však a slyšeli jsme, že mnoho lidí upadlo do hlubin pošetilosti, neboť věřili a říkali, že existuje jistá oblast, kterou nazývají Magonia, kde lodí plují v oblacích, aby donášely do oné oblasti ovoce země, které je ničeno krupobitím a bouřemi. Ti lidé věří, že plavci na oněch lodích platí tak odměnu čarodějníkům, kteří vyvolávají bouře a že sami dostávají obilí, a jiné plodiny. Z těch, kteří jsou dosti slepí, aby věřili takovým věcem, viděl jsem jich několik v jistém shromáždění lidí. Byly tam čtyři spoutané osoby, tři muži a jedna žena, kteří tvrdili, že se snesli z takové lodi. Když je drželi několik dní v zajetí, přivedli je před shromážděný dav, aby v naší přítomnosti byli kamenováni. Ale pravda zvěstovala. — Agobard, Liber de Grandine et Tonitruis. Kapit. II.

Pozn. aut.

syldami a nymfami. Četl jste snad někdy historie o takových hrdinech a vilách?“

„Nikoliv, pane,“ řekl jsem.

„Toho lituji,“ odpověděl, „neboť byste byl měl alespoň nějakou představu o stavu, do kterého mudrci se rozhodli uvéstí jednu svět. Tito hrdinští muži, tyto milostné záležitosti s nymfami, tyto cesty do zemského ráje, tyto paláce a zakleté lesy, a překrásná dobrodružství, která se v nich odehrávají, poskytují jen slabou představu o životě, jaký vedou mudrci a jak má být ve světě jednou, až filosofové rozšíří království moudrosti. Potom se budou roditi jenom hrdinové a nejposlednější z našich dětí budou mít sílu Zoroastra, Apollonia nebo Melchisedecha, a větší jejich část bude dokonalá jako děti Adamovy by byly dokonalé, kdyby nebyli první lidé zhřešili.“*)

*) Jedno staré hermetické přísloví praví: Jako nahore, tak dole. Proto nemůžeme odloučiti Stvořitele od stvoření. Stejně nemůžeme odloučiti božský princip v člověku od člověka a musíme proto si vážiti hmotného těla jako roucha a projevu Boha samého. Je proto významné, že Aristoteles a jiní anatomové před ním a také i v naší době poznali, že lidské tělo je oboupohlavní. V mužském těle existují ženské orgány pohlavní ve stavu latentním a v ženském organismu jsou rudimentární pohlavní orgány mužské. A tak shledáváme na hmotné úrovni důkaz, že dvojí moc, mužská a ženská, pozitivní a negativní se projevuje v každé lidské bytosti. Z toho musíme nevyhnutelně dovozovati, že přitažlivost mezi pohlavími, která má magnetickou podstatu, je výsledkem v přírodě universálních sil, vyrovnati pozitivní a negativní sílu, aby byla rovnováha.

Existence této dvojí síly, která je činná v člověku a její rovnováhy v dokonalém člověku, novém Adamovi, je zřetelně naznačena v I. kapitole Genesis, verš 27. A tak Bůh stvořil člověka podle svého obrazu, podle obrazu božího stvořil ho, muže a ženu stvořil je. A ještě význačněji je to povéděno v kap. V., verš 1 a 2. V den, kdy Bůh stvořil člověka, stvořil ho v podobnosti Boha, stvořil je muže a ženu a požehnal jim a nazval je jménem Adam, v den, kdy byli stvořeni. Tento verš odhaluje otcovství a mateřství Boha, což jest jedno z největších kabbalistických tajemství. Jestliže individuální duše dosáhne tohoto posledního cíle na této planetě dosáhne také utvoření nesmrtelného slunečního těla, které se vyvine jenom když nastane dokonalá rovnováha kladného a záporného proudu sluneční síly, (Kundalini). (Tyto proudy se nazývají u Indů Ida a Pingala, a jejich rovnováha je dosažena, když dech proudí kanálem, který se jmenuje Sušumma. — (Viz můj Ohnivý Keř, díl I.) Pozn. překl.

Plato mluví o této božské skutečnosti ve své knize Faedrus. „Ale kdokoli přichází od těchto mysterií, kdo viděl jejich nebeská vidění, spatřuje v každé Bohu podobné tváři nebo formě výbornou kopii původní krásy a je pak inspirován posvátnou hrůzou a kdyby se nebál, že bude považován za největšího šílence, přinášel by oběti své milence jako obrazu božimu.“

(Podivuhodná je souhlasnost tohoto výroku s názory Ramy Krišny, který v každé ženě viděl bohyni. — Pozn. překl.)

A tak mudrci našeho řádu učí svoje žáky klaněti se Bohu prostřednictvím milované bytosti, již používají jako prostředku k očišťování duše a k probouzení čistých myšlenek ve světě. Neboť ten, kdo tak smýšlí o své milence, modlí se vlastně k Bohu jejím prostřednictvím o poznání v ní nebo v něm ono božství, které je věčné a nepřestupuje tím zákona. Ale nikdo

„Avšak, neřekl jste mi, pane,“ pravil jsem, „že Bůh nechtěl, aby Adam a Eva měli děti a že Adam měl myslet jen na sylfidy a Eva na salamandry?“

„Je pravda, že neměli mít děti tak, jak je měli!“

„Pak tedy vaše kabbala dává lidem moc roditi děti jinak, než obvykle?“

„Dojista!“ odpověděl.

„Ach, pane, naučte mne tomu, prosím vás!“

„Můžete to poznati ještě dnes a já se domnívám, že jste již vyléčen ze svého strachu. Proto vás opouštím, abyste mohl hloubati o Bohu a o tom, který řád živlových bytostí by vám nejlépe odpovídal a Jeho slávě, když se stanete podílníkem naší nesmrtelnosti.“

Tak se končí rozmluva hraběte de Gabalis. Vrátil se následujícího dne a přinesl řeč, kterou chtěl pronést před podzemními bytostmi. Byla překrásná. Uveřejnil bych ji, ale obávám se, že čtenáři by ji nepochopili v pravém duchu a že by se domnívali, že se bavím na jejich účet, považuje je za bláznů. Budu-li však viděti, že lidé jsou ochotni přijmouti z mé knihy dobro, které jim může poskytnout a že mne nebudou nespravedlivě podezřívati, jako bych chtěl prohlašovati okultní vědy tím, že je činím směšnými, budu pokračovati rád a záhy vydám svazek nový.*)

se nemůže přiblížiti k Bohu, když by se blížil s nečistými myšlenkami k bytosti milované.

Pozn. aut.

*) Jak jsem již řekl na počátku, je tato kniha jediné pravá z pera abého de Villarse.

Musím to uvést znovu, poněvadž roku 1725, tedy za padesát let po domnělé smrti tohoto spisovatele, vyšel spis, který je mu připisován a jenž má býti zároveň pokračováním „Hraběte de Gabalis“. Ale je to spis podvržený. Přítomná kniha bude se jeviti svým obsahem i naukou skoro všem mystikům a okultistům pódivnou a zvláštní. Těm mohu říci jen tolik, že vše to, co je až dosud v Evropě známo průměrným okultistům, jsou jen malé paběrky z celého hermetického učení a vědění a že veliká část pravdy musí býti ještě dlouho zatajena, poněvadž již to, co bylo dovoleno odhaliti, se setkalo jen s ponižováním a nepochopením.

Ale lidstvo postupuje ve všech věcech a tak také jistě nadejde doba, kdy bude možno, aby Mistři pověděli více, než dosud. Příroda je dílem božím a sice velmi dokonalým dílem. Proto skrývá mnohá a mnohá tajemství, která jsou dnes známá jen zasvěcencům, aby jich lidé nemohli zneužiti. Čím více bude lidstvo pokračovati v mravnosti a hlavně v lásce k bližnímu, tím více mu bude pověděno, neboť dosud je nejen nebezpečí, ale jistota, že poznání vyšších sil a skrytých tajů by bylo zneužito k neávisti — místo, aby toho bylo užito ve službě lásky!

Překladatel.

K O N E C.

KNIHOVNU „VĚČNÝ PRAMEN“
VYDÁVÁ SPOLEK „PSYCHE“ V PRAZE
(JEDN. F. JIRÁSEK, PRAHA XII., KORUNNÍ 20).

KNÍŽKA TATO
VYDÁNA BYLA ROKU 1932
A VYTISKLA JI
TISKÁRNA „LOUTKÁŘE“
V CHOCNI.

Veškerá práva vyhrazena.

Copyright and rights of translation also for America
exclusively by the Spolek „Psyche“, Prague XII.,
Korunní 20, Czechoslovakia,